

SÜNNET; KUR'AN GİBİ
TEFEKKÜR, SİYASET
VE
TEŞRİ İÇİN KAYNAKTIR

ESAD MANSUR

İslami Düşünceler Araştırma Yayınları

SÜNNET; KUR'AN GİBİ
TEFEKKÜR, SİYASET
VE
TEŞRİ İÇİN KAYNAKTIR

2. Baskı

İslami Düşünceler Araştırma Yayınları

Türkçe kitaplar

Seri no: 1

www.israya.net

İrtibat: isarya2006@mynet.com

H. 1427 – M. 2007

İslami Düşünceler Araştırmalar Yayınları: 1
Türkçe Kitaplar
Seri no: Buroşür 1

Yazarı: Esad Mansur
İkinci Baskı Türkçe İnceleme: Kenan Şahin
Mehmed Güney
Necati Erdem
Teknik Dizayn ve Kapak: Hüseyin Zeren
İkinci Baskı: 2007

Yazar ve Yayınevi Belirtilmeden İktibas Edilemez.

Bu kitabın hazırlanmasında emeği geçen tüm kişilere yayınevi adına teşekkür ederiz.

İçindekiler

1- Mukaddime.....	05
2- Sünnetle Savaşmanın Ve Onun Hakkında Şüphe Uyandırmanın Sırrı	07
3- Sünnet Vahiştir.....	12
Rasul Müctehid Değildir.....	13
4- Sünnet Kur'an Gibi Şer'i Kaynaktır.....	19
5- Sünnetin Kur'an İle Alakası Ve Rolü.....	21
6- Rasulullah İctihad Yapmadı.....	30
Rasûlullah'ın şahsi adetlerine gelince.....	42

MUKADDİME

1921'de ölen, Avusturyalı Yahudi Müsteşrik (oryantalist) Agnas Goldziher "İslâmi Araştırmalar" kitabında şunu yazdı:

"Kültür tarihi açısından Muhammed'i kendi halkı nazarında bir Peygamber olarak yapan öğretilerinde icad ediciliğin ve dâhililiğin var olması bizi ilgilendirmez. Bizi ilgilendiren husus; Muhammed'in kendi öğretilerinin tümünü Yahudilikten ve Hıristiyanlıktan almasıdır."

Müsteşrik Maksim Rodenson şöyle yazdı:

"Bir grup insanların Rasûl'deki durumu vahy olarak saymaları idraksizlikten ileri gelir."

Volteir' de Hz. Muhammed ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'e çattı. Ayrıca birçok müsteşrik, Hz. Muhammed'in peygamber olmadığını, kendisine gelenin vahy olmadığını ve kendisine vahyedilmediğini göstermeye çalışıp Ona karşı saldırıya geçtiler. Hz. Muhammed ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'in Peygamberliği veya ondan gelenlerin (Sünnetin) vahy olup-olmaması hakkında şüphe ve kuşku meydana getirmek için çok uğraştılar.

Müsteşrikler, Sünnet konusu ile uğraşırken yaptıkları işi ilmi araştırma olarak niteleyip meseleye objektif bir şekilde baktıklarını iddia ediyorlardı. Halbuki, yaklaşımları ilmi araştırmalardan ve objektiflikten çok çok uzaktı. Onları bu işi iten asıl neden İslâm'a karşı besledikleri kin ve nefretten başka bir şey değildi. Çünkü, onların hedeflerinde İslâm'ı tamamen yok etmek vardı. Bu nedenle, İslâm'ın temel mihengi olan Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'e taarruz ediyorlardı. İddia ettikleri ilmi araştırma ve objektiflik, İslam konu olunca tamamen ortadan kalkmaktadır.

Kendisine Muhammed Esed adı veren Leopold Weiss, "Yolların Ayrılış Noktasında İslâm" adlı kitabında şöyle diyor:

"Müsteşriklerin İslam aleyhine haksızca yazmaları ırsi bir içgüdü olduğu gibi haçlı seferlerinin meydana getirdiği etkiler üzerine kurulu doğal bir özelliktir."

Aynı kitapta müsteşriklerin birer misyoner oldukları belirtiliyor ve şöyle deniliyor:

"Gerçek olan, çağdaş asırlardaki müsteşrikler Hıristiyanlık için birer misyonerlerdir." Ve şöyle devam ediyor:

"İslâm Dünyası, kendisinden Avrupa'nın istifade ettiği kadar ondan (Avrupa'dan) istifade etmedi. Fakat, Avrupa bu iyiliği tanımadığı gibi nankörlük yaptı. Şöyle ki; İslâm'a karşı besledikleri kin ve nefreti azaltmadılar, tersini yaptılar. Kinlerini, nefretlerini ve buğzlarını artırdılar. Ve bu, bir huy oldu. Avrupa'da Müslüman kelimesinden söz edilince kin ve nefret Avrupa halklarının duygularına hakim olur."

Müsteşrikler, Hıristiyan misyoner olmakla birlikte, aynı anda sömürgeci Batı'nın resmi misyonerleri olup birer askerleri konumundadırlar. Birbirlerine karşı şiddetli düşman olan Hıristiyanları, İslâm'a ve Müslümanlara karşı ittifak ettikleri kadar başka hiç bir şeyde ittifak ettiklerini göremezsiniz. Halbuki; onlar, kendi inançlarıyla ilgili birçok hususta birbirlerine karşı köklü düşmandırlar. Birbirlerine karşı sürekli buğzettikleri bir gerçektir.

27.01.1990 tarihinde Rumlar'ın hakimiyeti altında bulunan Lefkoşe'de (Kıbrıs'ta), Orta Doğudaki bütün kiliselerin temsilcilerinin katıldığı on yedi günlük toplantıları bir toplantı düzenlendi. Bu toplantıdan çıkan ortak bildiri; İslâm Dünyası'nda –burada yaşayan insanların çoğunun Müslüman olmasına rağmen burada- misyonerlik için işbirliği yapma noktasında anlaşmalarını deklare ettiler. Bunun büyük bir başarı olduğunu şöyle bildirdiler:

"On beş y.y.'dan beri bu toplantıya benzer bir toplantı yapılmadı. Diğer kiliseleri tanımayan Katolik Kilisesi Rum Ortodoks kilisesi ile buluştu."

Bu olay, gerçekte (Kapitalist) sömürgeci olan Hıristiyan Dünyası'nın İslâm'a ve Müslümanlara karşı ne kadar kin ve buğz besleyip düşman olduklarını göstermeye yeter. Yine bütün bunlar gösteriyor ki, onlar İslâm'a ve Müslümanlara karşı savaşlarını sürdürmekte ısrarlıdırlar.

Sömürgeci Batı, İslâm'la savaşında sadece kendi çocuklarıyla yetinmedi. Söylediklerini papağan gibi tekrarlayacak ve Batı iddialarını İslam beldelerinde yayacak kişilere elini uzattı. Bu noktada yolunu şaşırılmış Müslümanların evlatlarından bazılarını kendi tarafına çekmeye çalıştı ve başarılı da oldu. Bunların bir kısmını İslam beldelerinde kurdukları karton devletçiklerin başına dikti. Libya'da Albay Kaddafi gibi. Kaddafi, yıllardır Sünnete karşı düzenli kampanya yaparak saldırıyor. Kendisine karşı çıkanları şiddetli bir şekilde cezalandırıyor. Hala Libya hapsanelerinde Hilâfet Devleti kurmak için çalışan İslâmi bir Hizb'e/kitleye mensup kişiler bulunmaktadır. Yine bu Hizb'in mensubu olan on üç kişi, Sünneti inkâr eden Kaddafi'ye onu ikna etmek için gönderildi. Bu heyet, Sünnetin doğru bir kaynak olduğunu ispatladığı gibi tefekkür, siyaset ve teşri/yasama için bir kaynak olduğunu ispatladı. Neticede Kaddafi onlardan on üçünü idam ettirdi.

Peki; Sünnetle savaşmanın, onun hakkında şüphe ve kuşkunun meydana getirebilmesinin sebebi ve sırrı nedir? Allah'ın Râsul'ü Muhammed Sallallahu Aleyhi Vesellem'in vahy alması ve kendisine vahy edilmesi hususunda şüpheleri ortaya atmanın sebebi nedir? Günümüzde de müşahade ettiğimiz gibi bu denli, aşırı derecede saldırılar ve kampanyalar niçin? Bazıları; Sünneti neden bir içtihad olarak göstermeye çalışıyor? Kur'an'ı ortadan kaldırmak için sünneti inkar ettiği bilindiği halde Kaddafi'nin Kur'an'ı korumak için Sünneti reddettiğine dair bahaneleri niçin?

Günümüzde buna benzer birçok sorular ve çalışmalarla karşı karşıya bulunmaktayız. Konumuzun akışında bu saldırıların nedenini ve

Sünnetin İslam'daki konumunu irdelemeye çalışacağız. Bu çalışmamızda Allahu Teala bizleri yanlışlardan korusun, doğruyu ve hakikati göstermekte başarılı kılsın.

Esad Mansur

- 1 -

SÜNNETLE SAVAŞMANIN VE ONUN HAKKINADA ŞÜPHE UYANDIRMANIN SIRRI

Batı ve müsteşrikler, asırlardır Müslümanların Kur'an'a karşı olan güvenlerini sarsamadılar. Bu mücadele vahyin geldiği ilk dönemlerde başlamıştır. Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} e vahiy geldikçe münafıklar da boş durmuyor onun hakkında şüpheler ortaya atarak vahye olan güveni sarsmaya çalışmışlardı. Onca mücadelelerine rağmen Kur'an'a hiç bir şey sokamadılar, amelleri boşa çıktı ve başarılı olamadılar. Herhangi bir ayetle oynayamaya güçleri yetmedi. Çünkü; Allahû Teâlâ, Aziz Kitabında Kur'an'ı koruyacağını vaat etmişti.

Allahu Teala şöyle buyurdu:

إنا نحن نزلنا الذكر وإنا له لحافظون **“Kur'an'ı kesinlikle biz indirdik; elbette onu yine biz koruyacağız.”** ^(Hicr 9) ve gerçekten de Allahu Teala onu korudu.

Kur'an üzerinde etkili olamayınca Batı ve askerleri saldırılarını Sünnete yöneltmeye ve yoğunlaştırmaya başladılar. Sünnet üzerinde şüphe ve kuşku meydana getirmeye çalıştılar. Sünnet üzerinden Kur'an'ı yıpratmayı ve ortadan kaldırmayı hedeflediler. Misal olarak; kendisini Râsul olarak tanıtıp iddia eden Raşid Halife önce Sünnete dokunup onun hakkında şüpheler meydana getirmeye çalıştı. Şu iddiada bulundu: *"Sahih hadisler azdır, sayıları yüz taneyi geçmez."* Kampanyasını bu temel üzerinde yoğunlaştırdı. Etrafında cahillerin çoğalmasından üzerine Sünneti tamamen reddetti ve Kur'an'a doğrudan saldırmaya başladı. Kendisine 19 sayısını usul olarak benimsedi ve 19 sayısını ayetlerin doğruluğunu ispatlamak için kullanmaya yöneldi. Kur'an'ın mucizesi olarak kabul ettiği 19 sayısına uymayan ayetleri de reddederek onları Kur'an'dan çıkarttı.

Kaddafi ise, Sünnet hakkında şüphe ve kuşkuyu meydana getirmeye çalıştıktan sonra onu inkâr etti. Akabinde Kur'an'a saldırıya geçti. Arap milliyetçiliğini bir ölçü olarak kullanıp Kur'an'dan bazı kelimeleri kaldırmak istedi, bazı ayetleri te'vil etmeye (yanlış yorumlamaya) başladı.

Batı boş durmadı. Muhammed ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} in peygamberliği ve kendisine vahy edilme olayı hakkında şüpheleri meydana getirmek için Salman Rüştü'yü ortaya çıkarttı.

1923'te İngiliz Kilisesi, şeytanların Muhammed'e vahyettiği batıl iddia ve iftirasını ortaya atmıştı. Fakat bir netice alamadılar.

1959'da İngiliz Müsteşriki Montgamry Watt, bir kitapta yukarıdaki batıl iddia ve iftirayı tekrar yayınladı. Fakat yine başarı elde edemediler.

İngilizler bu sefer Müslümanların sapık çocuklarından birisi olan Rüştü'ye yazar sıfatı yükleyerek bu iftira ve sapık düşünceleri yazması için yönlendirdiler.

Böylece o sapık, "Şeytan Ayetleri" kitabını çıkarttı. İngilizler, bu şekilde iftiraları ve yalan iddiaları tekrarlamakta ısrarlı olduklarını gösterdiler. Bütün bunlardan anlaşılan kafirlerin İslâm'a ve Müslümanlara düşmanlıkta ısrarlıydılar. İngilizlerden böyle bir şeyin çıkması da garip değildir. Şöyle ki; Haçlı seferlerinden beri İngilizler İslâm'a, Devletine (Hilafete), Müslümanlara hile ve tuzak kurma işini sürdürdüler. Haçlı seferlerinde Haçlılara liderlik ettiler. İslâm Devleti olan Osmanlı Devleti'ni yıkmak için çok uğraştılar ve bu noktada başarı elde ettiler. Hilafet devleti İngilizler ve onun ajanı M. Kemal tarafından yıkıldı. Akabinde yahudileri Filistin'e yerleştirdiler. Bütün bunlarla yetinmeyerek hâlâ İslâm'a karşı ve İslâm Devleti'nin kurulmasını engellemek için çalışmaktadır.

1979'da Amerikan İstihbarat Teşkilatı (CIA)'nın (Kahire) sorumlusu Mısır'daki hükümete, İslâmi Cemaatler ve Hizblerle savaşmak için bir rapor sundu. Basında tavsiyeler şeklinde yayımlandı. Bu tavsiyelerin üçüncü kısmının birinci bendinde; *"Muhammed'in Sünnetine, diğer İslâmi kaynaklara karşı saldırıyı, bunlar hakkında şüphe ve kuşku çıkartma kampanyaları düzenlemeyi"* öneriyorlardı. Yine tavsiyelerde; *"İslâm Hilâfeti'nin bütün asırlar boyunca kötülüler işlediğini ve bunun neşredilmesi"* önerisinde bulundular. Özellikle de Osmanlı dönemi halifelerinin kötü uygulasmalarını keşfederek teşhir edilmesi üzerinde yoğunlaştılar.

Bunların amaçları; Müslümanların teşri/yasama kaynağından mahrum bırakılması idi. Böylece Müslümanların fıkıhsız, tarihsiz ve fikirsiz kalmaları isteniyordu.

İslam düşmanları Sünneti kaldırdıkları takdirde Kur'an'ı kolayca yıkabileceklerini zannediyorlar. Onların nazarında Kur'an'ı tefsir eden ve açıklayan Sünnet yok edilince Kur'an, müphem/belirsiz, anlaşılmaz bir hale gelir. Ki böylece herkes Kur'an'ı istediği gibi te'vil edip şartlara ve adetlere uydurabilsinler. Böylece Kur'andan geriye sadece onun ismi kalsın. Tabi ki bu noktada başarı sağlanırsa Batılılar, Müslümanları dinlerinden uzaklaştırıp kolayca sömürecekler ve onlar üzerinde yıllarca hakimiyetlerini sürdüreceklerdir. Aynı zamanda, İslâm Devleti Hilâfetin kurulması ile İslâmi hayatın yeniden başlatılmasını ve kendi (Batılıların) memleketlerine İslâm Devleti'nin cihat yolu ile daveti yüklenmesini engelliyebileceklerdir. Yine bunun için çalışan samimi Hizb ve Cemaatlerin çalışmalarını boşa çıkartacaklar ve bunların tehlikesinden korunmuş olacaklardır. Nitekim, İslâm Devleti'nin kurulmasını kolaylaştıran husus; Müslümanların İslâm'a teşri, tefekkür ve siyaset kaynakları olan Kur'an ve Sünnet'e, eski şanlı ve onurlu, zaferlerle dolu olan İslâm Devleti'nin tarihine güvenmeleridir.

Sünnete saldırı, yeni bir şey değildir. Kafirler, Müslümanların dinlerine bağlı kaldıkça, bu dini doğru ve derin şekilde kavradıkça ve

kuvvetli şekilde ona sarılıp onu yükledikçe onları (Müslümanları) yenemeyecekleri gibi onlarla savaşmanın kendilerine bir fayda getirmeyeceğini idrak ettiler. Bu nedenle, H. 1. asrın sonlarından beri münafıklar ve zındıklar, Müslümanların İslâm'a güvenlerini sarsmak ve fikirlerini karıştırmak, teşri ve tefekkür kaynakları hakkında şüphe ve şek/güvensizliği meydana getirmek için çeşitli vesile ve üslup bulmaya çalıştılar. Çünkü bunda başarılı olurlarsa Müslümanların İslâmi anlayışları zaafa uğrayacak, bilahare İslâmi uygulamaları da zaafa uğrayacak ve kötü neticeler verecektir. Bu gerçekleşince de İslâmi uygulamaları terk etmeye başlayacaklardır. Bundan sonra İslâm Devleti diye bir şey olmayacak ve Müslümanlar bu günkü parçalanmış vaziyette kalacaklardır.

İşte, kafirlerin geçmişte olduğu gibi günümüzde de tasarladıklarını gerçekleştirmeye başladılar. Onların kullandıkları vesilelerden bir tanesi; Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'in söylemediği yalan hadisleri uydurup, yaymaktır. Bu hadisler doğru görünsün diye onlara (yalan hadislere) İslâmi manalar yükledir.

Tarihte Müslümanlar, münafık ve zındıkların bu tür hilelerini çok çabuk fark edip girişimlerini boşa çıkarttılar ve yaydıkları yalan hadisleri ortaya çıkartıp yok ettiler. Doğru hadisleri tespit edip kaydettiler. Çok itinalı davranarak güvenilir rivayetleri açıkladılar. Köklü bir usul benimseyerek Sahabeler, ondan sonra gelen Tabiin ve ondan sonra gelen Tabeat Tabiin'in yoluyla Rasûlullah'tan gelen hadisleri kabul ettiler. Buna büyük itina ve itham gösterdiler.

Müslümanların kaynaklarını ve Batıların kaynaklarını incelediğimiz zaman şunu görürüz:

-Müslümanlar Peygamberin siyerini, hayat ve sünnetini doğru yolla rivayet ettiler. Şöyle ki; güvenilir rivayetleri kabul ettiler. Rivayetle ve rivayet edenle ilgili bir şüphe gördükleri zaman o rivayetleri red ediyorlardı. Ondan sonra sahih rivayetleri kaydediyorlardı.

Fakat Batılılar; yazılmış tarihi kitapları temel alıp ona dayanıyorlar.

Oysa yazarın yazdıkları her halükârda doğru olamaz, incelenmesi gerekir. Çünkü;

-Kendi heva ve hevesine, siyasi görüşüne göre yazabilir.

-Ayrıca siyasi durumlardan ve o zamanki otoritelerden etkilenir. Onlardan korkarak veya onlara dalkavukluk yaparak yazarlar.

-Belli bir menfaat elde etmek veya belli bir makama ulaşmak için yazar. Bunu günümüzde bariz bir şekilde görüyoruz.

Onun için; M. 4. asırda Kral Kostantin zamanında İnciller yazıldı. Yazılan İnciller Kral'ın isteğine göre hazırlandı. Tabii ki bu girişime muhalefet edenler oldu. Kral muhaliflerine karşı savaş açtı. Kilise de onlarla savaşa girişti. Misal; M.492'de Papa Glasiyos; Barnaba İncili'ni okumayı ve kütüphanede bulundurmamayı yasakladı. Ayrıca günümüzde yüzlerce farklı İncil vardır. Bunların büyük bir kesimini yok ettiler. Hıristiyanlar İncildeki Paul'un saçma rüyalarına inanıyorlar. Halbuki bu

rüyalar hurafelerle doludur. Bu güne kadar kilise hurafeler peşinden gidiyor, Hıristiyanlar da ona inanıyorlar. Onun için kilise, zaman zaman şu iddiada bulunur: Hz. Meryem'i kilise üzerinde veya bahçesinde gördüklerini söylerler. Hıristiyanlar da buna inanmaktadır.

Bu hurafelere, batıl inançlara inanan, Batı'ya aldanan kişiler Batıyı kendilerine örnek edinirler. Müsteşriklere toz kondurmaz, hayatları için rehber edinir ve onların getirdikleri her şeye inanırlar. Müsteşriklerin İslâm hakkında söylediklerine hiç şüphe duymadan güvenirler.

Bu çizgiyi takip eden bir kısım Müslümanlar, İslâm'ı savunmaya kalkışırken, düşünmeden İslâm'ın töhmet altında (kabahatli) olduğunu kabul ederek savunmaya başlarlar. Onun için, Batılıları memnun edecek şekilde İslâm'ı te'vil etmeye yönelirler. Böylece ayetlere ve hadislerle taşımadıkları manaları yükleyerek İslâm'ı pratik hayattan uzaklaştırırlar.

Müslümanlardan bir kesim de bazı hadisleri hayat ve vakıalarına uymuyor diye rafa kaldırır. Onun için; İslâm'ın, insanların adet ve geleneklerine göre uygulanmasına davet etmeye başlarlar.

İslâm'ı idrak edip kaynaklarını inceleyen ve bu kaynakların bize ulaşmasının yolunu araştıran kişi, İslâm'ın kaynaklarının doğruluğundan ve ulaşmasındaki yolun sağlamlığından emin olur. Ancak o takdirde silahını alıp (sağlam kaynaklarla; Kitap, Sünnet, Sahabenin İcması ve Kıyasla) düşmanların örümcek yuvasına benzer kalelerine saldırır. Şunu bilir ki; onların kaleleri değiştirilmiş sahte İncillerden örülmüştür ve buna Yunan felsefesi karıştırılmıştır.

Batılıların bilgi kaynakları sahte İnciller ve Yunan felsefesidir. Onların hadaret ve kültürleri, yaşam tarzları, hayat sistemleri ve devletleri bunları (İncil ve felsefe) ana bilgi olarak kabul edip dini hayattan ayırma esasına dayandırdılar. Bozuk ve batıl olan bu düşünceleri gerçekleştirdikleri ilmi ve teknolojik ilerleme, fikirleri ve sistemleri için propaganda olarak kullanırlar. Bu noktada çok ileri giderek; bu fikirler ve sistemler sayesinde kalkınmayı gerçekleştirdiklerini övüne övüne anlatmaya çalışırlar. Onun için, birçok insan batı felsefesine aldandı ve Batıya hayran kesildi. Böylece Batı'nın yazarlarına, müsteşriklerine güvendi ve onların söylediklerine, batıl iddialarına kandılar.

Halbuki, Batı ilmin ve teknolojinin temelini Müslümanlardan aldı. Ne zaman ki, Müslümanlar içtihadı terkettiler ondan sonra tefekkür, araştırma ve inceleme de durdu. Bundan dolayı, ilmi ilerlemeyi de durdurmuş oldular. Ondandan sonra Batılılar gelip Müslümanların ilmi icad ve keşiflerini öğrendiler. Bunun üzerine ilmi araştırma ve keşifler yapıp "Sanayi Devrimi"ni gerçekleştirdiler.

Başka bir misal; 1960'larda bir Alman kadın Hz. Meryem'in Efes kilisesine geldiğine dair bir rüya gördü. Bundan sonra hristiyanlar bu kiliseye ayrı bir kutsallık verir. Avrupanın çeşitli bölgelerinden ona mahsuz ziyaretler düzenlenmeye başlandı.

Leopold Weiss; "Yolların Ayrılış Noktasında İslâm" adlı kitabında şöyle demektedir: "*Kalkınma ya da Batılı teknik ve ilmin dirilmesi*;

İslâm'a, özellikle de Arap kaynaklarına geniş şekilde dayanıyor. Bu da, Batı ile Doğu arasında kurulmuş maddi temasla gerçekleşmiştir."

Şu var ki, Batılılar dinlerinin esaslarını akıl yoluyla ispatlayamazlar. Çünkü onların inançları akla dayanmamaktadır. Ayrıca, İncillerinin kendilerine ulaşma yolu da doğru değildir. Onu sahih rivayetlerle ispatlamaları da mümkün değildir. Sadece, belli kişiler tarafından yazılmış birer kitaplar olarak kendilerine ulaştı.

Halbuki;

-İslâm Akidesi, akla dayanır ve akıl yoluyla ispatlanır.

-Tek bir yaratıcının varlığının gerekliliği akıl yoluyla ispatlanır.

-Kur'an'ın Allah'ın Kelamı olduğu akıl yoluyla ispatlanmaktadır.

-Kur'anı Kerimin mucizeliği ile Muhammed ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'in Peygamberliği akıl yoluyla ispatlanmış olur.

Böylece Allah'ın varlığı, Kur'an'ın O'nun Kelamı, Muhammed ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'in O'nun Peygamberi ve Rasûl'ü oluşu akıl yoluyla sabit olur. Hz. Muhammed ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'in Rasûl ve Peygamber olması onun mâsum/günahsız olduğunu da ortaya koyar. Akıl bunu gerektirir. Zira masumiyet, Rasulün dinle ilgili bütün açıklama, amel ve takrir (onayları) hatasız demektir. Allah ^{Subhanehu Teala}'nın Risaletini insanlara olduğu gibi ulaştırmak ve açıklamakta kusur gösteremezler. Rasul bu masumiyete sahip olmazsa risaletine şüphe girmiş olur.

Onun için, Allahû Teâlâ şöyle buyurdu:

“İnsanlara, kendilerine indirileni açıklaman için ve düşünüp anlasınlar diye sana da bu Kur'an'ı indirdik.” (Nahl 44)

“O halde, biz onu okuduğumuz zaman, sen onun okunuşunu takip et. Sonra şüphen olmasın ki, onu açıklamak da bize aittir.” (Kıyamet 18-19)

Bu iki ayeti bir araya getirirsek Kur'an için Allah ^{Subhanehu Teala}'nın açıklaması Rasule vahyedildi ve bu Sünnet yoluyla insanlara anlatı ve gösterildi.

SÜNNET VAHİYDİR

Evet, Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in sözleri, amelleri ve susması olan Sünnet vahiydir.

Bu hususta Allahû Teâlâ şöyle buyurdu:

والتجم إذا هوى⁽¹⁾ ما ضل صاحبكم وما غوى⁽²⁾ وما ينطق عن الهوى⁽³⁾ إن هو إلا وحي يوحى⁽⁴⁾ علمه شديد القوى⁽⁵⁾ ذو مرة فاستوى
"Battığı zaman yıldıza andolsun ki, arkadaşınız (Muhammed) sapmadı ve bâtila inanmadı; o, arzusuna göre de konuşmaz. O (bildirdikleri) vahyedilenden başkası değildir. Çünkü onu güçlü kuvvetli ve üstün yaratılışlı biri (Cebrail) öğretti." (Necm 1-6)

Bu ayette "vahy" kelimesi geneldir. Sadece Kur'an'la tahsis edilmedi, daha doğrusu dinle ilgili konuştuğu vahy olur. Rasûl'ün konuştuğu ise sadece Kur'an değil, Hadis-i Şerif' de vardır. Onun için; **"arkadaşınız Muhammed sapmadı"** dedi. Bu bir pekiştirmedir, Muhammed Sallallahu Aleyhi Vesellem'in hiç sapmadığını gösterir.

Bundan dolayı başka ayette Allahu Teala şöyle buyurdu:

قل إنما أتبع ما يوحى إلي من ربي **"De ki: Ben ancak Rabbimden bana vahyolunana uyarım."** (A'raf 203)

O halde Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in ameli de vahydir. Çünkü Resul vahy'den başka bir şeye uymaz.

Başka ayeti kerimede Allahu Teala şöyle buyurdu:

قل إنما أنذركم بالوحي **"De ki; sizi ancak vahy ile uyarırım."** (Enbiya 45)

Rasûl'ün uyarması vahy ile olur. Bütün uyarıları vahyendir, kendisinden değildir. Uyarıları ise sadece ayetlerle sınırlı değildir. Hadisler de buna dahildir.

Böylece, Rasûl'ün dinle ilgili sözü ve ameli vahy olur. Nitekim Rasûl'ün, vahye muhalif olana karşı susması düşünülemez. Bu halde susması da vahyden olur. Allahû Teâlâ Rasûl'ün bütün getirdiklerine uymamızı ve bütün nehyettiklerinden de vazgeçmemizi istedi.

Allahu Teala şöyle buyurdu:

وما آتاكم الرسول فخذوه وما نهاكم عنه فانتهوا **"Rasûl size ne getirdiyse onu alın, size ne nehyettiye ondan da sakının."** (Haşr 7)

Buradaki ifade geneldir. Sadece Kur'an'la tahsis edilmedi/özelleştirilmedi. Böyle olunca Sünneti de kapsıyor. Çünkü, Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem Kur'an'la beraber Sünneti getirdi. Onun için Allah'ın Rasûlüne itaat Allah'a itaat olur.

Allahû Teâlâ şöyle buyurdu:

من يطع الرسول فقد أطاع الله **"Kim Rasûl'e itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur."** (Nisa:80)

Rasûl'e itaat Allah'a itaat sayılırsa, Rasûl'ün sözü ve ameli Allah'tan bir vahy demektir. Aksi takdirde Rasûl kendi heva ve hevesinden

konuşursa veya hevesine ve aklına göre amel ederse, ona itaat Allah'a itaat olarak sayılmayacaktır.

Bunu şu ayet pekiştirmektedir:

قل إن كنتم تحبون الله فاتبعوني يحببكم الله “(Resûlüm!) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın.” (Ali İmran 31)

Ayette geçen; فاتبعوني “Bana uyunuz”; burada Rasûl'ün dinle ilgili derken, teşri sayılacak hususu kastediyoruz ki bunlar haram, helal, mübah, farz, vacip, mendup (sünnet), mekruh gibi hükümleri içermektedir. Ayrıca dinin aslı olan akideyle ilgili açıklamalardır. Fakat şahsi, âdeti, vakıyı anlaması veya olayı kavraması vahiy değildir. Vakıa ve olaylar hakkında Şer'i fikir vermek vahiyyendir. Bu fikirler yukarıda gösterdiğimiz Şer'i hükümlerle ilgili olur.

Böylece ayette geçen ifade Rasul'ün sözü olsun, ameli olsun bütün emirlerine uyma anlamına gelir. Burada yalnız Kur'an'ı kastetmiyor, Rasûl'ün Sünnetine uymayı da kastediyor.

Allah'ı sevmek, O'nun sevgisini kazanmak, O'nun affını kazanmak ancak Rasûl'e uymakla gerçekleşir. Bunun manası; Rasûl, Allah'ın vahy ettiğine göre konuşur ve amel eder. Rasûl, buna bir sözle veya bir amelle muhalefet ederse, Allahû Teâlâ, mutlak şekilde ona uyun demeyecektir. Öyleyse, Rasûl'ün sünneti vahyden başka bir şey değildir. Bu ayetlerden bundan başka bir şey anlaşmaz.

RASÛL MÜÇTEHİD DEĞİLDİR.

Yukarıda bahsedilen ayetler ve diğer ayetler de, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} in Müctehid olduğuna dair iddiayı çürütüyor ve o iddiayı ortadan kaldırıyor. Çünkü, müctehidin sözü vahy olmadığı gibi içtihadında da isabet edemeyebilir. Müctehid içtihadında isabet edebileceği gibi yanlış içtihadta yapabilir. Bu ise masumiyet sıfatıyla çelişir, hem ayetlere hem akla ters gelir. Zira masumiyet yukarıda gösterdiğimiz ayetle isbatlandığı gibi akılla da isbatlanır. Ek olarak, müctehidin görüşüne uyulabilir, görüşü terk edilebilir veya bir müctehidin görüşü yerine başka bir müctehidin görüşü benimsenebilir. Bu konu da, delilin kuvvetliliğine, sağlam ve derin şekilde anlaşılmasına göre hareket edilir.

Böylece içtihad; Şer'î naslardan mükellefin Allah'ın hükmünü çıkartması/istinbat etmesidir.

İçtihadın manası; insanın daha fazlasını yapmaktan aciz kaldığını hissedeceği bir seviyede, Şer'î hükümlerden zannı istenen bir şeyde bütün gücü kullanmaktır. Meşakkati ve külfeti gerektiren bir işi gerçekleştirebilmek için bütün gücü sarfetmektir. Müctehidin Şer'î delillerden çıkarttığı hüküm kesin olmaz, zanni olur. Müctehid, bir şeyin haram veya helâl olup olmadığını anlamaya çalışır. Bir şeyi helâl kılamaz veya haram da kılamaz. Böylece, kendisi teşri edici/kanun koyucu değildir. Oysa Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} bir şeyi haram kıldığı gibi

helâl de kılınmaktadır. Yani; teşri edicidir. Çünkü, Kur'an onu öyle niteledi.

Allahû Teâlâ şöyle buyurdu:

قاتلوا الذين لا يؤمنون بالله ولا باليوم الآخر ولا يحرمون ما حرم الله ورسوله ولا يدينون دين الحق من الذين أوتوا الكتاب حتى يعطوا الجزية عن يد وهم صاغرون
“Kendilerine Kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah ve Resûlünün haram kıldığını haram saymayan ve hak dini kendine din edinmeyen kimselerle, küçülerek elleriyle cizye verinceye kadar savaşın.” (Tevbe 29)

Bu ayet Rasûl'ün sözleri, amelleri ve bir şeye karşı susması/takriri olan Sünnetin bir teşri kaynağı olduğunu kesin şekilde gösteriyor. Teşri ancak vahydir. Böylece, bu ayet Sünnetin Allahû Teâlâ'dan bir vahyle geldiğini gösterir. Bundan başka bir şey anlaşılmaz. Çünkü, teşri kaynak, sadece Kur'an olsaydı; "Allah'ın ve Rasûl'ünün haram kıldığını..." denilmeyecekti. Sadece; "Allah'ın haram kıldığını..." denilecekti. Bu delâlet ediyor ki; Rasûl'ün haram kıldığını haram olarak kabul etmeyenlerle savaşmak gerekir. Zira Allahû Teâlâ, Rasûl'ün hükmünü yani verdiği emir veya söylediği şeyi kabul etmeyen kişinin mü'min olmayacağını bildirdi.

Allahu Teala şöyle buyurdu:

فلا وربك لا يؤمنون حتى يحكموك فيما شجر بينهم ثم لا يجدوا في أنفسهم حرجا مما قضيت ويسلموا تسليما
“Hayır, Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlık hususunda seni hakem kılıp sonra da verdiğin hükümden içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın (onu) tam manasıyla kabullenmedikçe iman etmiş olmazlar.” (Nisa 65)

İşte, Rasûl müctehid, düşünür veya dahi olsaydı; O'na muhakeme olunmak ve onun verdiği hükme herhangi bir şüphe ve sıkıntıyı nefiste meydana getirmeden tam teslimiyetin gösterilmesi istenmeyecekti. Çünkü, Müslüman müctehidin içtihadına uyarken tam teslimiyet göstermez. Sadece, galib-i zanna uyar. Diğer müctehidlerin içtihadlarının yanlış olduğunu kabul ederken doğru olabileceği ihtimalini de düşünür. Onun için, başka müctehidin içtihadına da uyabilir. Fakat, Rasûl'ün hükmünden vazgeçip diğer müctehidin içtihadına uymak caiz değildir. Bu nedenle; bir kişi Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} in hükmünü reddedip Ömer'in yanına giderek Ömer'in içtihadıyla muhakeme olunmak isteyince Ömer onun kafasını vurdu. Bunun akabinde yukarıdaki ayet nazil oldu. Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} Ömer'in bu yaptığını onayladı. Çünkü bu şahıs Allah'ın vahyi olan Sünneti reddetti. Kur'an, Rasûl'ün hükmünü reddedenleri zalim olup mü'min olmadıklarını bildirdi.

Allahû Teâlâ şöyle buyurdu:

“Onlar, aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve Peygamber'e çağırıldıklarında, bakarsın ki içlerinden bir kısmı yüz çevirip dönerler.” (Nur 48)

Ve devamında şöyle buyurdu:

وإن يكن لهم الحق يأتوا إليه مذعنين⁽⁴⁹⁾أفي قلوبهم مرض أم ارتابوا أم يخافون أن يحيف الله عليهم ورسوله بل أولئك هم الظالمون “Ama, eğer (Allah ve Resûlünün hükmettiği) hak kendi lehlerine ise, ona boyun eğip gelirler. Kalplerinde bir hastalık mı var; yoksa şüphe içinde midirler, yahut Allah ve Resûlünün kendilerine zulüm ve haksızlık edeceğinden mi korkuyorlar? Hayır, asıl zalimler kendileridir!” (Nur 49-50)

Allah'ın hükmüyle beraber Rasûl'ün hükmünü kabul etmeyenler -yani Kur'an'la beraber Sünneti kabul etmeyenler- ya kalplerinde hastalık olan, ya imanlarında şüphe bulunan, yahut Allah ve Rasûl'ünün kendilerine zulmedeceklerinden korkan kişilerdir. Bu üç sınıf mü'min değildir. Zira, Allah ve Rasûl'ünün hükümlerini kabul edenler yani Kur'an ve Sünnetle muhakeme olanların mü'min olabilecekleri bildirildi.

Allahû Teâlâ şöyle buyurdu:

إنما كان قول المؤمنين إذا دعوا إلى الله ورسوله ليحكم بينهم أن يقولوا سمعنا وأطعنا وأولئك هم المفلحون “Aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve Resûlüne davet edildiklerinde, müminlerin sözü ancak "İşittik ve itaat ettik" demeleridir. İşte asıl bunlar kurtuluşa erenlerdir.” (Nur 51)

Böylece Allahû Teâlâ, kendisine itaati daima Rasûlü'ne itaatle beraber göstermektedir. Allahû Teâlâ birçok ayette;

-Rasûl'e itaat ve ona uymaktan bahsetmesi,

-Rasûl'e itaat ve muhakeme olunmayı, kendisine itaat ve muhakeme olunmaya bağlaması,

-Bunu te'kit/takviye ederek pekiştirmesi Rasûl'den meydana gelecek her hususun vahy'den başka bir şey olmadığını ispatıdır.

Müçtehid olsaydı veya yalnız itaati vacib olan idareci olsaydı, böylece kendi hükmüyle beraber onun hükmüne uymayı gerektirmeyecekti. Ayrıca, Rasûl'e itaat veya çekişme meydana geldiğinde Rasûl'e bu konu götürülmeyecekti, sadece Allah'a götürülecekti. Oysa, herhangi bir mesele zuhrettiğinde onu Allah ve Rasûlüne götürüyoruz. İdarecilerle ihtilaf ettiğimiz ve çekiştiğimiz zaman Allah ve Rasûlü'ne götürdüğümüz gibi.

Allahû Teâlâ bu konuda şöyle buyurdu:

ياأيها الذين آمنوا أطيعوا الله وأطيعوا الرسول وأولي الأمر منكم فإن تنازعتم في شئء فردوه إلى الله والرسول إن كنتم تؤمنون بالله واليوم الآخر ذلك خير وأحسن تأويلاً “Ey iman edenler! Allah'a itaat edin. Peygamber'e ve sizden olan ulülemre (idarecilere) de itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz -Allah'a ve ahirete gerçekten inanıyorsanız- onu Allah'a ve Resûl'e götürün (onların talimatına göre halledin); bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir.” (Nisa 59)

Allah ^{Subhanehu Ve Teala}, Allah'a Rasûl'e ve bizden olan idarecilere itaati emrederken; "çekişme olunca idarecilere götürün" demedi. "Allah'a ve Rasûlü'ne götürün" dedi. Bunun manası; idareciler teşri edici değil, sadece işleri yürütenlerdir. Ayrıca Allah'ın ve Rasûlü'nün hükümlerine göre işlerini yürütürler. Çünkü, çekişmeler olunca meseleyi Allah'a ve Rasûlü'ne götürürüz. Yani meselenin çözümü Kur'an ve Sünnet'te aranır.

Bu götürme işi, Allah'a ve Kıyamet Günü'ne inanmaya dayandırıldı. Yani çekişme konusunu Allah'a ve Rasûlü'ne götürmek imandandır.

Ayrıca Allahû Teâlâ, Rasûl'e uymanın hidayete ermek olduğunu şu ayeti kerimede bildirdi:

قل أطيعوا الله وأطيعوا الرسول فإن تولوا فإنما عليه ما حمل وعليكم ما حملتم وإن تطيعوه تهتدوا وما على الرسول إلا البلاغ المبين “De ki: Allah'a itaat edin; Peygamber'e de itaat edin. Eğer yüz çevirirseniz şunu bilin ki, Peygamber'in sorumluluğu kendisine yüklenen (tebliğ görevini yapmak), sizin sorumluluğunuz da size yüklenen (görevleri yerine getirmeniz)dir. Eğer ona itaat ederseniz, doğru yolu bulmuş olursunuz. Peygamber'e düşen, sadece açık-seçik duyurmaktır.” (Nur 54)

İşte, **إن تطيعوه تهتدوا** (Eğer ona itaat ederseniz, doğru yolu bulmuş olursunuz.) buyurdu. Öyleyse, ona itaat edilmezse delalete (sapıklığa) düşülmüş olur.

Rasullullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} bu ayeti tasdik ederek şöyle buyurdu: **"Size öyle iki şey bıraktım ki, bunlara bağlanırsanız hiç sapmazsınız, bunlar ise; Allah'ın Kitabı ve benim Sünnetimdir."**

Bu deliller, Allah ve Rasûlü herhangi bir hususta bir hüküm verirlerse, mü'minler buna muhalefet etmeyecekleri gibi başka seçeneklerinin bulunmadığını göstermektedir. Eğer Rasûl'ün hükmü bir içtihad olsaydı mü'minler sadece Rasule uymakla sınırlandırılmayarak başka müçtehidlerin içtihadına uymaları serbest bırakılacaktı. Yani başka seçenekler de olacaktı. Çünkü, müçtehidin içtihadı bir seçenektir. Resul üzerinde müçtehidlik söz konusu olsaydı, Allahû Teâlâ Rasûl'e itaat ve uyma konusunda neden bu denli zorunlu kılacaktı? Ayrıca bunu pekiştirerek neden kendisine itaatle bağlantılı kılma gereği duyacaktı? Halbuki, Rasullullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} müçtehid olsaydı ona isyan delalet/sapıklık sayılmayacaktı. Ayrıca belli bir müçtehidin görüşüne uymamanın sapıklık olduğuna dair ne bir delil ne de herhangi bir iddia mevcut değildir.

Allahû Teâlâ şöyle buyurdu:

وما كان لمؤمن ولا مؤمنة إذا قضى الله ورسوله أمرا أن يكون لهم الخيرة من أمرهم ومن يعص الله ورسوله فقد ضلّ ضلالاً مبيناً “Allah ve Resûlü bir konu hakkında hüküm verince, inanmış bir erkek ve kadının kendiliklerinden seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve Resûlüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.” (Ahzab 36)

Cahş'ın kızı Zeynep, Harise oğlu Zeyd'le evlenmeye dair Rasûllullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}’in emrini reddetti. Kardeşi olan Cahş'ın oğlu Abdullah da bu evliliğin yapılmasını reddetti. Fakat bu ayet nazil olunca, hemen Zeynep ve Abdullah isteyerek Rasûllullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}’in emrine uydular. Çünkü, Rasûllullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}’in emrinin Allahu Teala’dan bir vahy olduğunu anladılar. Ayrıca bu emir kati/kesindi. Zira bu emir; Zeyd'i kendilerine sevdirmek veya seçtirmek için değildi. Başka bir ayette, Allah ^{Subhanehu Ve Teala} Rasûl'ün emrinden yüz çevirenlerin münâfik olduklarını bildirdi.

Şöyle buyurdu:

وإذا قيل لهم تعالوا إلى ما أنزل الله وإلى الرسول رأيت المنافقين يصدون عنك صدودا

“Onlara: Allah'ın indirdiğine (Kitab'a) ve Resûl'e gelin (onlara başvuralım), denildiği zaman, münafıkların senden iyice uzaklaştıklarını görürsün.” (Nisa 61)

Allah'ın indirdiği Kur'an'dır. Allah ^{Subhanehu Ve Teala} sadece Kur'ana çağırarak yetinmedi. Onunla beraber Rasûl'e itaate da çağırıldı. Rasûl'ü temsil eden ise Sünnet'tir. Sadece Kur'an'a uymanın gerekli olduğu anlaşılmasın diye Sünnet'e uymanın da gerekli olduğunu bildirdi. Uymayan veya Kur'an ve Sünnet'ten yüz çevirenlerin ise münafık olduklarını beyan etti.

Böylece, İslâm'ın iki kaynağının var olduğu belirtti. Kur'an, Cebrail ^{Aleyhisselam} yoluyla doğrudan Rasûl'e indirildi. Sünnet ise, bazen Cebrail ^{Aleyhisselam} yoluyla vahy ediliyordu, bazen Rasûl rüya görüyordu, bazen de Allah, Rasûl'üne yapması gereken hususlarla ilgili ilham ediyordu.

Kur'an; hem söz olarak, hem mana olarak Allah'tandır.

Hadis-i Şerif; mana Allah'tan, fakat söz Rasûlullah'tandır.

Onun getirdiklerinin vahy olmasından dolayı insanları indirdiği Kur'an'la beraber Rasûl'e uymayı da gerekli kıldı. Rasûl'ün emrine muhalefet etmekten de sakındırdı. Ona muhalefet edenleri elemli bir azapla tehdit etti.

Şöyle buyurdu:

“... Bu sebeple, onun emrine aykırı davrananlar, başlarına bir bela gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar.” (Nur 63)

Böylece Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'in müçtehid olmadığı ortaya çıkar. Müçtehid olduğu iddiası, ispattan uzak ve yanlış bir iddiadır.

Sünnetin vahiy olduğuna dair başka bir delil de kıblenin değiştirilmesi konusudur.

Müslümanlar bir müddet Kudüs'e yönelerek namaz kıldılar. Oysa bununla ilgili Kur'anı Kerimde hiçbir ayet geçmedi. Ancak bunu nesheden ayet mevcuttur.

Ayeti Kerimede şöyle geçmektedir:

سيقول السفهاء من الناس ما ولاهم عن قبلتهم التي كانوا عليها قل لله المشرق والمغرب يهدي من يشاء إلى صراط مستقيم “İnsanlardan bir kısım beyinsizler: Yönelmekte oldukları kıblelerinden onları çeviren nedir? diyecekler. De ki: Doğu da batı da Allah'ındır. O dilediğini doğru yola iletir.” (Bakara 142)

Müslümanlar 17 ay Kudüs'e yönelerek namaz kılmaları ayetle değil Hadisle bildirildi. Bunun manası; Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi ve Selem}'in Sünneti bir vahiydir. Zira Kur'an hem önceki Kipleye doğru namaz kılmakla ilgili emri tastik ediyor, hem de onu neshediyor. Nitekim ayet ayeti neshettiği gibi sünneti de nesheder.

Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi ve Selem} gelecekle ilgili birçok hususta ümmeti müjdelemişti. Şam'ın, Mısır'ın, Irak'ın, Konstantiniye'nin (İstanbul'un), Roma'nın fethedileceğine dair müjde verdiği gibi Raşidi

Hilafetten sonra ısırıcı meliklerin, ondan sonra dikdatörlük döneminin ve daha sonra Nübüvvet minhacı üzerine olan Raşidi Hilafetin olacağını bildirmişti. Bunların (Raşidi Hilafet ve Roma'nın fethi hariç) hepsi gerçekleşti. Rasulullah ^{Sállallahu Aleyhi ve Selem} bir kahin değildi. Öyle ise bunları nereden öğrendi de haber verdi? Elbette ki ona bütün bunlar Allahu Teala tarafından bildirilmiştir. Böylece Sünnetin Allah'tan olduğu ortaya çıkar.

İslam'ın uygulana birliği için Sünnet çok önemlidir. Sünnet olamadan İslam uygulanamaz.

SÜNNET, KUR'AN GİBİ ŞERİ KAYNAKTIR

Kur'anı Kerim'de Kur'anla birlikte Hikmete tabi olmamızı istiyor ve Hikmetin Sünnet olduğunu gösteriyor.

Allahu Teala şöyle buyurdu:

ربنا وابعث فيهم رسولا منهم يتلو عليهم آياتك ويعلمهم الكتاب والحكمة ويزكيهم

“Ey Rabbimiz! Onlara, içlerinden senin âyetlerini kendilerine okuyacak, onlara kitap ve hikmeti öğretecek, onları temizleyecek bir peygamber gönder.” (Bakara 129)

كما أرسلنا فيكم رسولا منكم يتلو عليكم آياتنا ويزكيكم ويعلمكم الكتاب والحكمة ويعلمون ما لم تكونوا تعلمون “Nitekim kendi içinizden size âyetlerimizi okuyan, sizi kötülüklerden arındıran, size Kitab'ı ve hikmeti talim edip bilmediklerinizi size öğreten bir Resûl gönderdik.” (Bakara 151)

واذكروا نعمة الله عليكم وما أنزل عليكم من الكتاب والحكمة يعظكم به “Allah'ın sizin üzerinizdeki nimetini, (size verdiği hidayeti), size öğüt vermek üzere indirdiği Kitab'ı ve hikmeti hatırlayın.” (Bakara 231)

لقد من الله على المؤمنين إذ بعث فيهم رسولا من أنفسهم يتلو عليهم آياته ويزكيهم “Andolsun ki içlerinden, kendilerine Allah'ın âyetlerini okuyan, (kötülüklerden ve inkardan) kendilerini temizleyen, kendilerine Kitap ve hikmeti öğreten bir Peygamber göndermekle Allah, müminlere büyük bir lütufta bulunmuştur. Halbuki daha önce onlar apaçık bir sapıklık içinde idiler.” (Al-i İmran 164)

هو الذي بعث في الأميين رسولا منهم يتلو عليهم آياته ويزكيهم ويعلمهم الكتاب “Çünkü ümmîlere içlerinden, kendilerine âyetlerini okuyan, onları temizleyen, onlara Kitab'ı ve hikmeti öğreten bir peygamber gönderen O'dur. Kuşkusuz onlar önceden apaçık bir sapıklık içindeydiler.” (Cuma 2)

Rasulullah ^{Salallahu Aleyhi ve Selem} insanlara hem Kitabı öğretiyor hemde Hikmeti öğretiyordu. Hikmetten kasıtsa Sünnetin kendisidir.

Allahu Teala Şöyle buyurdu:

“Allah sana Kitab'ı ve hikmeti indirmiş ve sana bilmediğini öğretmiştir.” (Nisa 113)

Ayrıca Allahu Teala Rasulün hanımlarına şöyle hitap ediyor:

واذكروا ما يتلى في بيوتكن من آيات الله والحكمة إن الله كان لطيفا خبيرا “Evlerinizde okunan Allah'ın âyetlerini ve hikmeti hatırlayın. Şüphesiz Allah, her şeyin iç yüzünü bilendir ve her şeyden haberi olandır.” (Ahzab 34)

Buna göre Kitapla veya ayetle birlikte hikmet sözcüğü geçtiği takdirde bundan kasıt Sünnettir. Buda Sünnetin Allahu Tealadan geldiğine dair bir delildir.

Yukarıda geçen deliller, kati olarak Sünnet'in Kur'an gibi teşri (Şeriatın bir kaynağı) olduğunu gösterir. Buna muhalefet edenler elemli bir azabla karşılaşacaklardır. O halde, nizamlar Kur'an'dan çıkartıldığı gibi Sünnet'ten de çıkartılmalıdır. Fikirler ve görüşler Kur'an'dan alındığı gibi Sünnet'ten de alınmalıdır. Çünkü, Kur'an ve Sünnet, teşri için birer

kaynak olduğu gibi fikirler için de birer kaynaktır. Özel ve genel hayat Kur'an ve Sünnet'e göre düzenlenmelidir. Siyasi ve İslâmi hizibler/kitleler bu iki kaynağa göre kurulmalıdır. İslâm Devleti de bu iki kaynak üzerine bina edilecek, dayandırılacak ve yürütülecektir. Nitekim İslam ümmetinin devleti olan Hilafet 1338 sene bounca yalnızca bu iki kaynağa dayalı kaldı ve kanunları bu kaynaklardan çıkarttı. Bu ümmetin idrakine bir delildir. Her şeyde esas olan bu iki kaynaktır. Çünkü bunlar Allah'tan birer vahydir. Allah'a kulluksa, O'nun emirlerine uymayı gerektirir. Müslümanlar, bundan başka bir şeyi asla kabul edemezler.

Sünnet, sahih rivayetler yoluyla alınmalıdır. Rivayet, sağlam olmayınca veya Kur'an'a ters düşerse o reddedilir. Bu usule büyük itina ve özen gösterilmelidir. Zayıf veya yalan rivayeti kabul etmemek gerekir. Çünkü, yukarıda değinildiği gibi Sünnet inananlar için bir kaynaktır.

Keyfi, menfaat elde etmek amacıyla, bir görüş uydurup, onu desteklemek için Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'in söylemediği halde hadis uydurmak asla caiz değildir. Hayır/hasene kastıyla da olsa böylesi bir hak hiçbir kimseye verilmemiştir. Çünkü bu iş, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'e iftira sayılır ve söyleyen kişi de cehennemlik olur.

Bu hususta Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} şöyle buyurdu: "**Kim benim ağızımdan bilerek hadis uydurursa, Cehennemdeki yerini hazırlasın.**" (Buhari, Müslim, Ebu Davud)

"Her kim yalan olduğunu bildiği bir söz, benim hadisim olmak üzere rivayet ederse, yalancılardan biriside kendisidir." (Müslim)

SÜNNET'İN KUR'AN'LA ALAKASI VE ROLÜ

1- Sünnet'in birinci kısmı:

Burada Sünnet'in Kur'an'la alakası ve rolünü izah etmek gerekir. Sünnet, Kur'an'ın mücmel manasını açıklar. Yani, detaylarını gösterir ve izahlar getirir.

Allahû Teâlâ şöyle buyurdu:

بالبينات والذير وأنزلنا إليك الذكر لتبين للناس ما نزل إليهم ولعلهم يتفكرون
"Apaçık mucizeler ve kitaplarla (gönderildiler). İnsanlara, kendilerine indirileni açıklamaları için ve düşünüp anlaşılar diye sana da bu Kur'an'ı indirdik." (Nahl 44)

Misal olarak; Kur'an'da namazla ilgili ahkâm mücmel olarak geçti. Sünnet ise namazın keyfiyetini, rekât sayılarını, vakitlerini, şartlarını ve onu bozan hususları açıkladı.

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} şöyle buyurdu: "Namazı, ben nasıl kılıyorsam sizde öylece kılın." (Buhari)

Hacc hususu da mücmel olarak geçti. Detayları Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} gösterdi.

Şöyle buyurdu: "Hacc ile ilgili menasık/hususları benden alınız." (Ahmed b. Hanbel, Musned)

Bunlara benzer birçok konu Kur'an'da mücmel olarak geçti, Sünnet onun detaylarını açıkladı.

2- Sünnetin ikinci kısmı:

Sünnetin ikinci kısmı ise, umumi/genel lafzı tahsis etmesi/özellemesidir. Misal olarak;

Allahû Teâlâ şöyle buyurdu:

يوصيكم الله في أولادكم للذكر مثل حظ الأنثيين
"Allah size, çocuklarınız hakkında, erkeğe, kadının payının iki misli (miras vermenizi) emreder..." (Nisa 11)

Bu ayeti kerimede her babanın miras bıraktığı ve her çocuğun varis olduğu belirtiliyor. Fakat bu, genel lafızdır. Sünnet ise, bunu bazı durumlarda tahsis etti. Yani bunun özel durumlarını gösterdi. Şöyle ki;

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} şöyle buyurdu: "Peygamberler ne dinar ne de dirhem miras bırakmazlar." (Ebu Davud, Tirmizi, İbn Mace)

Biz peygamberler topluluğu geriye miras bırakmayız. Bizim bıraktığımız, ancak sadakadır." (Buhari, Müslim, Ebu Davud, Tirmizi ve Nesai)

Bu özel bir durumdur. Onun için Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'in bıraktığı mirastan kızları hiç bir şey alamadılar.

Bu ayeti tahsis eden başka bir durum daha var.

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} şöyle buyurdu: "Katil mirasçı olmaz." (Ebu Davud)

"Katil varis olamaz." (Tirmizi, Feraiz 17)

Bir kişi babasını öldürdüğü takdirde babasına varis olmaz. İşte, bu hadis ayeti bir konum için tahsis etti. Buna benzer, genel ifadeli ayetler ve bu ayetleri tahsis eden hadisler mevcuttur. Dolayısıyla Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem müçtehid olsaydı böylesi tahsisler getirmezdi. Çünkü müçtehid, tahsisler ve özelleştirmeler getirmez. Müçtehid sadece Ku'an'ın genel ifadelerini ve bunları tahsis eden hadisleri bulmaya ve anlamaya çalışır.

Nitekim, bu hadisler Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'e Allah'tan vahy edildi. Mücmel ifadeli ayetlerin detaylarını açıklayan ayetler gibi. Bunlar da Rasûl'e vahy edildi. Dolayısıyla bir içtihadın ürünü olamaz. Müçtehidin böyle bir yol tutma veya kendisine bu şekilde bir usul benimseme hakkı da yoktur. Müçtehidten kaynaklanan böyle bir durumla karşılaşırsa doğrudan reddedilir. Ayrıca bu detaylar ve getirilen tahsisler içtihad ürünü olsaydı, başka müçtehit tarafından değiştirilebilme imkânı doğacaktı. Böylesi bir durumda da Kur'an insanların elinde oyuncak olacaktı. Hâlbuki insanların rolü, sırf Kur'an'ı anlamak ve uygulamaktır. Ayrıca Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem, böyle tahsisler ve detayları nereden bilecekti? O hevesine göre bunları söylemesi de mümkün değildir. Çünkü Kur'an'ın nassına ters düşer. Kur'an, Rasûl'ün hevesine göre konuşmadığını gösterdi. Tahsis getirme işi Arapların adetlerinden de değildir. Araplar böyle şeyleri bilmezler. Olsa dahi Arapların ve diğer insanların adetlerine asla uyulmaz. Çünkü Allahû Teâlâ bunu nehyetti.

Allahu Teala bu hususta şöyle buyurdu:

وإذا قيل لهم تعالوا إلى ما أنزل الله وإلى الرسول قالوا حسبنا ما وجدنا عليه آباءنا أولو
“Onlara, "Allah'ın indirdiğine (Kur'an'a) ve Resûl'e (Sünnet'e) gelin" denildiği vakit, "Babalarımızı üzerinde bulduğumuz (yol) bize yeter" derler. Ataları hiçbir şey bilmiyor ve doğru yol üzerinde bulunmuyor iseler de mi?” (Maide 104)

Ayrıca, detaylar ve tahsisler başka dinlere bakarak, örnek alarak da getirilemez. Nitekim, Müslümanların diğer dinlere uymaları caiz değildir. Diğer din sahiplerinin İslam'a uymaları gerekir. Çünkü İslam, diğer dinleri nesh etti/kaldırdı.

Allahû Teâlâ şöyle buyurdu:

وأنزلنا إليك الكتاب بالحق مصدقا لما بين يديه من الكتاب ومهيمنًا عليه فاحكم بينهم
“Sana da, daha önceki kitabı doğrulamak ve onu korumak üzere hak olarak Kitab'ı (Kur'an'ı) gönderdik. Artık aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet; sana gelen gerçeği bırakıp da onların arzularına uyma...” (Maide 48)

3- Sünnet'in üçüncü kısmı:

Kur'an'da mutlak ifadeli ayetler geçti. Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem, bu mutlak ayetler için kayıtlar/sınırlandırmalar gösterdi.

Misal olarak;

والسارق والسارقة فاقطعوا أيديهما "Erkek ve kadın hırsızın ellerini kesin." (Maide 38) ayetinde geçen el kesmeye meselesine getirilen gibi.

Bu ayetin lafzı/ifadesi mutlaklıdır. Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem, el kesme ilgili hususta sınırlandırmalar getirdi.

Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem şöyle buyurdu:

“Çeyrek dinar veya daha fazla miktar çalanın eli kesilir.” (Buhârî, hudûd 13; Ebu Davud, hudûd 12; Tirmizî, hudûd 16) Bu sözün manası Allah'tan gelmiştir.

Fakat, ayet olarak değil. Rasûl'ün gösterdiği kayıtlar/sınırlandırmalar vahydir. Aynen, Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem 'in gösterdiği detaylar ve tahsisler gibidir.

4- Sünnetin dördüncü kısmı:

Sünnet'in başka bir kısmı da; bir fer'i aslına ilhak etmek'tir. Şöyle ki; Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem yeni bir şey söyler, fakat bunun aslı/temeli Kur'an'da mevcuttur. Misal olarak; "Ayrıca size ehli eşekler ve onların atları, katırları, vahşi hayvanlardan her bir kesici dişi olan, kuşlardan da her bir pençeleri olan haramdır!" buyurdular." (Ebu Davud)

Hadiste sıralanan hayvanların haramlığına dair Kur'an'da herhangi bir ifade geçmedi. Bu sonradan konulan teşri'lerdendir. Fakat, Kur'an'da bunların aslı mevcuttur.

Allahû Teâlâ şöyle buyurdu:

"O (Peygamber), onlara temiz olanı helal ve pis olanı haram kılar." (A'raf 157)

Bu ayet; Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in teşri edici olduğuna -yani Sünnet'in şeriatın bir kaynağı olduğuna- kesin bir delildir. Allahû Teâlâ Rasûl'ü hakkında; "O (Peygamber), onlara temiz olanı helal ve pis olanı haram kılar." diye niteledi.

Böylece Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem evcil eşeklerin, katırların, dişi kesici olan vahşi hayvanların ve tırnağı kesici olan kuşların etlerinin pis olduğunu açıklayarak onları haram kıldı. Tıpkı, Kur'an'da Allahû Teâlâ'nın leşin, domuzun etini ve kanın pis olduğunu açıkladığı ve haram kıldığı gibidir.

Müçtehid veya düşünür bir şeyi haram veya helâl kılabilir mi? Elbette ki hayır. Dolayısıyla bu ayetle Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in teşri edici olduğu -yani Sünnet'in şeriatın bir kaynağı olduğu- kesin şekilde anlaşılır. Böylece ortada herhangi bir şüphe kalmaz.

Ayetin tamamı şöyledir:

الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنزِلَ مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ "Yanlarındaki Tevrat ve İncil'de yazılı buldukları o elçiye, o ümmî Peygamber'e uyanlar (var ya), işte o Peygamber onlara iyiliği emreder, onları kötülükten meneder, onlara temiz şeyleri helal, pis şeyleri haram kılar. Ağırıklarını ve üzerlerindeki zincirleri indirir. O Peygamber'e inanıp ona saygı gösteren, ona

yardım eden ve onunla birlikte gönderilen nur'a (Kur'an'a) uyanlar var ya, işte kurtuluşa erenler onlardır.” (Araf 157)

Rasûl'ün, bir şeyi helâl veya haram kıldığı bu ayetle bildirildi. Bu Kur'an'ın dışında olduğuna dair bir ifadedir. Çünkü, ayetin sonunda; **"ve onunla beraber indirilen Nur'a (Kur'an'a) uyanlar"** ifadesini kullanarak ayrıca Kur'an'dan söz etti. Bundan dolayı, Rasûl'ün getirdiği Sünnet'e inanmak gereklidir.

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}, Kur'an'da hükmü geçmeyen kertenkele hakkında sorulunca şöyle cevap verdi: **"Onu yemem ve onu haram kılmam."** (Buhari)

Böylece, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} kertenkeleyi temiz olan şeylere dahil etti. Halbuki, Rasûl kendisi onu sevmiyordu ve ondan hiç hoşlanmıyordu.

Hz. Câbir ^{Radiyallahu anh} anlatıyor: "Resûlullah ^{Aleyhissalâtu Vesselâm} kertenkeleyi haram kılmadı. Lakin ondan tiksindi. O, bütün çobanların yiyeceğidir. Allah Teâla hazretleri ondan birçok kimseleri faydalandırır, yanımda olsaydı ben de yerdim." (Buhari)

Keza, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} tavşanı yemedi, fakat onun yenmesini sahabelere müsaade etti.

Hâlid İbnu'l-Huveyris ^{Radiyallahu anh} anlatıyor: "Bir adam bir tavşan avladı ve Abdullah İbnu Ömer ^{Radiyallahu Anhümâ} ya gelip: "Ne dersiniz (bunun eti yenir mi?)" diye sordu. Abdullah: "Tavşan Resulullah ^{Aleyhissalâtu Vesselâm} a da (böyle avlanıp) getirilmişti. Ben de o sırada yanında oturuyordum. Ondan ne yedi ne de onun yenmesini yasakladı, tavşanın hayız gördüğüne inanıyordu" dedi." (Ebû Dâvud, Et'ime 27)

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} kendisine bu konularda vahy gelmemiş olsaydı kertenkele ve tavşan etini haram kıları. Çünkü bunları hiç sevmiyordu ve onlardan hoşlanmıyordu.

5- Sünnet'in beşinci kısmı:

Ayrıca, hükmü Kur'an'da geçmeyen başka konular hakkında hüküm verdi. Bunlardan; Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} bir erkek; eşinin halasıyla, eşinin teyzesiyle, eşinin erkek kardeşinin veya kız kardeşinin kızlarıyla evlenemez diye yasak getirdi. Böylesi evlilikleri haram kıldı. Bunların hükmü Kur'an'da geçmemesine rağmen Kur'an'da bunun aslı mevcuttur.

Allahû Teâlâ şöyle buyurdu:

وَحَلَائِلُ أَبْنَائِكَ الَّذِينَ مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَأَنْ تَجْمَعُوا بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ Kendi sulbünüzden olan oğullarınızın eşleri ve iki kız kardeşi birden almak da size haram kılındı; ancak geçen geçmiştir." (Nisa 23)

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} in getirdiği yasaklık Kur'an'da geçmiyordu. Araplar da böyle bir yasaklılığı bilmiyorlardı. Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} hevesine göre böyle yasak getirmesi mümkün değildir. Ancak, vahyin emrine göre bunu yapabilir.

6- Sünnet'in altıncı kısmı:

Kur'an'da hiç aslı geçmeyen yepyeni teşrileri getirmesidir.

Misal olarak;

"Üç senedir işletmeden toprağı elde tutmakta, hiç bir kimsenin hakkı yoktur." (Ebu Davud)

"İnsanlar şu üç hususta ortaklılar: Su, mera (otlak yerleri) ve ateş'tir." (Buhari)

İslâm Devleti tebasından olan kişilerin dış ticaretlerine herhangi bir vergi veya gümrük konmaz. Zira bu konuda Darimi, Ahmed b. Hanbel ve Ebu Ubeyd, Ukbe b. Amr'dan Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} in şöyle dediğini rivayet etmiştir: **"Gümrük vergisi alan cennete giremez."** (Ebu Davud, Ahmed b. Hanbel, Daremi)

Kur'an'da hiç aslı ve benzeri bulunmayan, bu ve bunlara benzer birçok hadisler mevcuttur. Araplar da böyle bir şeyin mevcudiyetini bilmiyorlardı. Ayrıca Hz. Muhammed ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} tarafından da böyle fikirlerin icad edilmesi mümkün olamaz. İcad edilince şeriat olmaz. Çünkü, şeriatımızı Allah'tan alırız ve bu ancak vahy yoluyla olur.

Bunun yolu ise;

-Lafız ve mana olarak Allah'tan gelen Kur'an yoludur/ayetlerdir.

-Sadece mana olarak Allah'tan gelen ise Sünnet yoludur.

Sünnet, yol manası taşımaya rağmen Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} in sözü, ameli ve susması olarak tanınmıştır. Bir terim olarak kullanılmıştır. Onu kullanmak sakıncalı değildir. Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} bunu kullandı, sahabeler de kullandılar. Ayrıca nafile namaza da Sünnet denildi. Aynı kelimeyi bir kaç manada kullanmak sakıncalı değildir. Arapça'da bunun benzeri çoktur. Ruh kelimesi bir kaç manada kullanılır; hayatın sırrı/can, Cebrail ve şeriat manalarıyla Kur'an'da kullanıldı. Ayrıca, Allahû Teâlâ ile alâkayı idrak etmeye de ruh denildi.

Böylece; Sünnet'in Allah'tan bir vahy olduğu anlaşılır.

-Sünnet'le ilgili rivayet mütevatir olunca kesin şekilde vahy olur.

-Rivayet, mütevatir olmayıp haber-i ahad'la olunca zann-ı galip vahy olur.

-Haber-i ahad bir imam veya bir müçtehid tarafından sabit olmazsa kendisine göre zann-ı galip'le vahy olmaz.

Şu var ki; Sünnet konusu yalnız Şer'î hükümlerle sınırlı değildir. Akaid'le ilgili fikirler de içerir. Fakat, akaidle ilgili rivayetler mütevatir derecesinde olması gerekir. Mütevatir derecesinde değilse akideye/inanca delil teşkil etmez. O ancak mücerred manada sırf tasdik olur. Mütevatir olması mutlak manada inanca delil teşkil eder. Aksi halde mücerret tasdikten ileri geçmez.

Kur'an'da geçmeyip de mütevatir hadislerde geçen akaidle alakalı konular vardır. Örneğin; Bazı mü'minlerin, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} 'le Cennet'te, Havzu Kevser diye adlandırılan yerde buluşmasıyla alakalı rivayetler mütevatirdir.

Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} bu konuda şöyle buyurdu:

"Ben âhirete sizden önce gideceğim ve sizin için hazırlık yapacağım; sizin Allah yolundaki hizmetlerinize şahitlik edeceğim.

Buluşma yerimiz Kevser havuzunun yanıdır. Ben şu bulunduğum yerden Kevser havuzunu görmekteyim. Ben sizin Allah'a şirk koşmanızdan korkmuyorum. Ama dünya hırsıyla birbirinizle didişip çekişmenizden korkuyorum.” (Buhârî, Megâzî 17; Müslim, Fezâil 31. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Cenâiz 68-70; Nesâî, Cenâiz 61)

Bu hadisin Kur'an'da aslı yoktur. Mütavâtir olduğu için inananlar/Müslümanlar için mutlak manada akideden/inançtan sayılır.

Mehdi, Mesih-i Deccal ve Kabir azabıyla ilgili rivayetler haber-i ahad olduğu için inanç/akide konusu haline getirilmez. Sadece mücerred bir tasdik olur.

Yine, Kur'an'da aslı olmayıp da hadislerde gaib'le/gelecekle ilgili rivayetler vardır: Bunlardan bazıları şu hadislerdir:

“Konstantiniye elbet bir gün fetholunacaktır; onu fetheden asker ne güzel askerdir; ve onu fetheden kumandan ne güzel kumandandır.” (Hâkim)

Konstantiniye'nin (İstanbul'un) fethiyle ilgili hadis'in vakıası gerçekleşmiştir.

Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}e: "Şu iki şehirden hangisi daha önce fethedilecektir ? Konstantiniye mi (İstanbul mu), yoksa Rumiye mi (Roma mı)?" diye sorulmuş, Rasulullah da: **"Herakliyus'un (İstanbul) şehri önce fethedilecektir."** buyurmuştur. (Darimi, Mukaddime bab: 43; Müsned imam Ahmet, c. II, sh. 176)

Roma fethiyle ilgili hadisin vakıası henüz gerçekleşmedi.

Diğer bir hadiste şöyle geçti:

İmam Ahmed İbn Hanbel, Huzeyfe ^{Radiyallahu Anh} dan Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'in şöyle dediğini rivayet etti: Efendimiz ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} şöyle buyurdu: **“Peygamberlik Allah'ın dilediği zamana kadar aranızda kalacak, sonra Allah dilediğinde onu kaldıracak. Sonra Allah'ın dilediği zamana kadar aranızda, Peygamberlik metodu üzere Raşidi Hilafet olacak. Sonra Allah dilediğinde onu kaldıracak. Daha sonra Allah'ın dilediği zamana kadar aranızda, ısırcı krallık/melikler dönemi olacak. Sonra Allah dilediğinde onu da kaldıracak. Daha sonra Allah'ın dilediği zamana kadar aranızda, zorba diktatörlük olacak. Sonra Allah dilediğinde onu da kaldıracak. Daha sonra aranızda Peygamberlik metodu üzerinde, Raşidi Hilafet olacak.”** dedi ve sustu. » (İmam Ahmed, Musned, 4/273)

Bu hadis, gelecekle alakalıdır. Hadiste bahsedilen dönemlerden bir kısmı gerçekleşti. Şu anda dördüncü dönem olan diktatörlük hükmetmektedir İslam beldeleri diktatörlerin yönetimi altındadır. Beşinci dönem olan, Peygamber'in metodu/yolu üzerine yürüyecek Raşid-i Hilâfet'in devletinin kurulmasını ise bütün Müslümanlar beklemektedir.

İşte, bu ve buna benzer gaible ilgili hadisler maharetli, müçtehid, aydın, düşünür, dahi veya bir siyasetçi tarafından bilinemez. Nitekim bunlar tahmin değil. Bunlar kahin olmayan, ilmîni vahyden alan değerli bir Rasûl'ün sözüdür. Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'den başkasının bu

gibi bilgilere ulaşması mümkün değildir. Allahû Teâlâ Rasûlü'ne bazen gaible ilgili haberler bildireceğini açıkladı.

Allahu Teala şöyle buyurdu:

عالم الغيب فلا يظهر على غيبه أحدا(26) إلا من ارتضى من رسول فإنه يسلك من بين يديه ومن خلفه رصدا “O bütün görülmeyenleri bilir. Sırlarına kimseyi muttali kılmaz; Ancak, (bildirmeyi) dilediği peygamber bunun dışındadır. Çünkü O, bunun önünden ve ardından gözcüler salar.” (Cin 26-27)

Bu da Rasûl'e bir şeyi bildirmesi için ilham edileceğine dair bir delildir.

Yine, vahy rüya yoluyla gerçekleşebilir. Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem Allah Subhanehu Ve Teala'nın kendisine gösterdiği rüya yoluyla Mekke'ye gireceğini Müslümanlara müjdelemişti. Allah Subhanehu Ve Teala bunu gerçekleştirdi.

Bunun için şu ayeti indirdi:

لقد صدق الله رسوله الرؤيا بالحق لتدخلن المسجد الحرام أذنكم الله عليه فكلوا واشربوا سويا منه ولا تولوا الفساق “Andolsun ki Allah, elçisinin rüyasını doğru çıkardı. Allah dilerse siz güven içinde başlarınızı tıraş etmiş ve kısaltmış olarak, korkmadan Mescid-i Haram'a gireceksiniz...” (Fetih 27)

Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem' den önceki peygamberlere de rüya ile vahy ediliyordu.

Kur'an, Hz. İbrahim Aleyhisselam'ın rüyasını şöyle anlatıyor:

فلما بلغ معه السعي قال يا بني إني أرى في المنام أني أذبحك فانظر ماذا ترى قال يا أبا عبد الله ما تأمر ستجدني إن شاء الله من الصابرين “Babasıyla beraber yürüyüp gezecek çağa erişince: Yavrucuğum! Rüyada seni boğazladığımı görüyorum; bir düşün, ne dersin? dedi. O da cevaben: Babacığım! Emrolunduğun şeyi yap. İnşaAllah beni sabredenlerden bulursun, dedi.” (Saffat 102)

Cebrail/Cibril Aleyhisselam'ın ayet getirmenin dışında, bir kişinin suretine girerek Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in yanına geliyordu. Şu rivayette geçtiği gibi:

“Bir gün Allah Resûlü Sallallahu Aleyhi Vesellem Efendimiz, mescitte Sahabe-i Kiram ile oturuyordu. O esnada cemaatin içinden birisi çıkageldi. Gelen kimse, beyaz elbiseli, siyah saçlı, güzel kokulu, üzerinde yol izi bulunmayan, kimsenin de tanımadığı birisi idi. Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem Efendimizin huzuruna kadar geldi, selam verdi, edeple önüne oturdu, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve kendisine sorular sormaya başladı. Önce;

“Ya Muhammed! Bana İslam'ın ne olduğunu haber verir misiniz? diye sordu. Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem Efendimiz;

“İslam, Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in O'nun peygamberi olduğuna şahadet etmendir. Ayrıca namaz kılmandır, zekat vermendir, oruç tutmandır ve gücün yetiyorsa Allah'ın evini ziyaret edip hac yapmandır.” diye cevap verdi. Bu zat tekrar:

“Bana imanın ne olduğunu haber verir misiniz?” diye sordu.

Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem Efendimiz;

“İman, Allah’a, O’nun meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, bütün iyilik ve kötülüğün bir kaderle meydana geldiğine inanmandır.” diye cevap verdi. Gelen zat, tekrar;

“İhsan nedir, bana ihsanı haber verir misin?” diye sordu;

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} Efendimiz;

“İhsan, Yüce Allah’ı görüyor gibi O’na ibadet etmendir. Her ne kadar sen O’nu görmüyorsan da, O seni görmektedir, bunu kesin olarak bilmendir.” buyurdular. Gelen zat:

“Bana kıyametin ne zaman kopacağını haber verir misiniz?” diye sordu.

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} Efendimiz;

“Bu konuda soru sorulan kimse, sorandan daha bilgili değildir, ben bu konuda kesin bir saat söyleyemem.” buyurdular. Fakat bu zatın sorusu üzerine kıyametin bazı alametlerinden haber verdiler.

Bu soruları soran zat izin isteyip kalktı, cemaatin içine daldı, bir anda gözden kayboldu. Sahabe-i kiram dikkatini Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} Efendimiz’e çevirmişlerdi. Bir ara Efendimiz ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}.

“Şu soru soranı bulup bana getirin!” buyurdular; Sahabe geleni aradı, fakat bulamadı. Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} Efendimiz;

“O Cibril’di; size dininizi öğretmeye geldi.” buyurdular. (Buhari, İman,37; Müslim, İman,1)

Ayrıca Cebrail ^{Aleyhisselam}, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}’e namaz kılma keyfiyetini öğretti. Şöyle buyurdu:

“Cebrail bana Beytullah’ın yanında iki kere imamlık yaptı. Bunlardan birincide, öğle namazını gölge ayakkabı bağı kadarken kıldı. Sonra ikindiye her şeyin gölgesi kendisi kadar olunca kıldı. Sonra akşamı, güneş battığı ve oruçlunun orucunu açtığı zaman kıldı. Sonra yatsıyı, ufuktaki aydınlık kaybolunca kıldı. Sonra sabahı şafak sökünce ve oruçluya bir şey yemek yasak olunca kıldı.

İkinci seferde ise;

Öğleyi, dünkü ikindinin vaktinde her şeyin gölgesi kendisi kadar olunca kıldı. Sonra ikindiye her şeyin gölgesi kendisinin iki misli olunca kıldı. Sonra akşamı önceki vaktinde kıldı. Sonra yatsıyı gecenin üçte biri geçince kıldı. Sonra sabahı, yeryüzü ağarınca kıldı.

Sonra bana yönelerek şöyle dedi:

- Ey Muhammed! Bunlar senden önceki peygamberlerin vaktidir. Namaz vakti de bu iki vakit arasında kalan zamandır.” (Tirmizî, Salât 1; Ebu Davud, Salât 2.)

Başka bir rivayette şöyle geçti:

Peygamberimiz ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}, Hiradan döndüğü ve Mekke’nin yukarı tarafında bulunduğu sırada Cebrail ^{Aleyhisselam}, gelip vadinin bir köşesinde ökçesini yere vurdu. Oradan, bir su kaynadı.

Cebrail ^{Aleyhisselam}, ondan Abdest aldı.

Peygamberimiz ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}, Cebrail ^{Aleyhisselamin} Abdest alışına bakıyordu. Cebrail ^{Aleyhisselam}, namaz için nasıl abdest alınıp

temizlenileceğini görsün diye, yüzünü dirseklerine kadar ellerini yıkadı. Ağzını, su ile çalkaladı. Burnuna, su çaktı ve ona, abdest almayı, namaz kılmayı öğretti.

Peygamberimiz Sallallahu Aleyhi Vesellem de hanımı Hazreti Haticeye, Cebrail Aleyhisselam, in öğrettiklerini öğretti. (İbn Hişâm, 1/260-261; Tecrid Tercemesi, 2/231, (Hadis No: 227'nin açıklaması.)

Bütün bunlar, Rasûl Sallallahu Aleyhi Vesellem'in icadı değildir. Bunları keyfi veya kendi aklından da çıkartmadı. Sabah namazının farzının iki, öğlenin farzının dört, ikindinin farzının dört, akşamın üç ve yatsının dört rekat oluşunu Kur'an'da geçmediği halde Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem kendisi belirlememiştir. Onları belirleyen Allahu Teala'dır. Yine Kur'anın dışında bu şekilde vahyeden de Allahu Teala'dır. Bundan dolayı Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in getirdikleri kendi görüşleri değil vahydir. Ona hiç şüphe duymadan inanılması ve ittiba olunması gerekir.

RASÛLULLAH İÇTİHAD YAPMADI

Sahabeler, bir şey hakkında itiraz ettikleri zaman, vahyden olup olmadığını soruyorlardı. Bu genellikle ahkâmı uygulamakla ilgili olup uslûplarda oluyordu. Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}, fikir beyan ediyor veya bir amelin hükmünü bildiriyor ve teşriler gösteriyordu. Bunların uygulama metodunu da bilfiil tatbik ederek göstermekteydi. Fakat, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} metodla ilgili hususlarda değişik uslûplar kullanmaktaydı.

Uslûplar değişkendir ve her vakıda değişebilir. Metod ise, düşünceyi uygulamak için sabit ve değişmeyen keyfiyettir. Onun için, metod değiştirilemez. Allah ve Rasûlü, her konunun hükmünü (düşüncesini) göstermiştir. Ayrıca her hükmün (düşüncenin) uygulama keyfiyetini (metodunu) da göstermiştir.

Uslûplar, metodu uygulamak için her vakıda değişebilen keyfiyettir. Sahabeler bu uslûpları görünce görüşlerini aktarıyorlardı. Fakat, önce mesele üzerinde vahyin belirlediği bir uslûp olup-olmadığını soruyorlardı. Bu savaşla, fenle ve ilimle ilgili meseleler üzerinde zuhur ediyordu. Mesele netleştikten sonra uygun olan tatbik edilmekte idi. Bu konu ile alakalı misallerden bazıları şunlardır:

-Bedir savaşından hemen önce Resûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} bedirde en yakın suyun yanında konakladı. Bunun üzerine Hubâb bin Münzir: "Ey Allah'ın elçisi bu konaklama bizim söz sahibi olmayacağımız bir emir/vahy midir, O zaman ne ileri gideriz ne de geri döneriz. Yoksa, görüş gösterme, harp sanatı ve hile kurma meselesi midir?" Hz. Peygamber ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}: "**Kendi görüşüm ve savaş tekniğidir, vahiy değildir.**" buyurdular.

Bu cevabı alan Hubâb ^{Radyallahu Anh} şu teklifte bulundu: "Ey Allah'ın elçisi, bu davranış vahiy gereği olmadığına göre halkı kaldır, kavme en yakın suya kadar yürüelim sonra diğer kuyuları kapatalım ve suyla dolduralım suyu biz içelim düşman içmesin."

Teklifi dinleyen Efendimiz ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} "Doğru bir görüş ortaya attın." diyerek kalktılar beraberindeki Müslümanlar da onunla birlikte hareket ettiler, kavme en yakın suya yaklaşıncaya kadar yürüdüler ve orada konakladılar. Resûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} kuyuların kapatılmasını emretti ve kuyular kapatıldı. Yalnız karargâh kurulan kuyunun üzerine havuz yapıldı ve dolduruldu." (İbn Hişam c.3)

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} bu görüşü kabul etti ve uyguladı. Bu vakıa, stratejik uslûplarla alakalıdır. Uygun olan uslûp alınır ve uygulanır. Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} in bunu kabul etmesi ümmeti için şer'î delildir. Yani bu gibi stratejik uslûplarda doğru görüş kabul edilir. Aynı anda bu şûra konusunu açıklığa kavuşturmaktadır.

Bu hususta Allahû Teâlâ şöyle buyurdu:
"Onlarla iş hakkında danış." (Ali İmran 159) ^{وشاورهم}

Fakat bu ayet, mücmeldir; detayları belirtmedi. Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} Bedir vakiasında şûranın detaylarının bir kısmını göstermiş oldu. Bundan dolayı, "Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} önce içtihad etti, sonra bir sahabe onu düzeltti" denilemez. Burada, içtihad yoktur. Ancak, şûrayı uygulama konusu vardır. Çünkü Allahu Teala Rasûlü'ne; "**Onlarla iş hakkında danış.**" buyurdu.

-Hendek Vakiasında sahabeleriyle danıştı.

Râsulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} (s.a.s) müttetiklerin girişimini haber alır almaz derhal bir savaş meclisi topladı. Mecliste düşmana karşı ne gibi tedbirler alınması, nasıl bir savaş taktiği izlenmesi gerektiği konusunda istişare edildi. Ashâbın çoğunluğu Medine'yi içerden savunmanın uygun olacağı görüşünde idi. Bu görüş benimsendikten sonra Selman-ı Farişî hazretleri; "Bizde bir şehir üstün kuvvetlerle kuşatıldığı zâman daima çevresine bir hendek kazılır ve şehir bu şekilde savunulur." şeklinde görüş bildirince, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} bunu uygun görerek, savunma planının bu doğrultuda hazırlanmasını emretti. (İbn Hişam, II, 255)

Böylece ortaya çıkıyor ki; stratejik usûplarda şûra oluşturulur ve şurada ortaya çıkan doğru görüş kabul edilir.

İslâm Devleti için bir örnek teşkil eder. İslâm Devleti çatısı altında oluşturulan Ümmet Meclisi'nde, Halife stratejik usûplarla ilgili hususlarda, üyelere danışarak doğru olan görüşü kabul eder. Burada önemli olan çoğunluk değil doğru olanın kabulü söz konusudur.

-Hurma ağaçlarının aşılması konusunda, rivayet edildiğine göre Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} hurma ağaçlarının aşılması ile ilgili olarak şöyle demiştir: "**Dünya işlerini sizler daha iyi bilirsiniz. Dinden birşey gösterdiğinizde onu benden alın.**" (Müslim, Kitabu'l-Fedai, 4358)

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} burada ilmi konuda görüş beyan etmiştir. Hurma ağaçları meyve vermeyince Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}, "**Dünya işlerini sizler daha iyi bilirsiniz.**" diyerek Müslümanlara bir şey öğretmek istemiştir.

Dünya işlerinden maksat; vakıayı teşhis etmek, ilmi araştırma ve neticeler, bir şeyin aslının faydalı veya zararlı olup olmamasını tesbit etmek, stratejik plan ve usûpler göstermek gibidir.

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}ın bu tür hususlar insanlara bırakıldığını göstermesi de bir teşridir. "**Dinden olunca onu benden alın**" demesinin anlamı; bir şey hakkında helal veya haram, farz veya mendup, mekruh olarak göstermesidir. Ayrıca akaid ve gaiple ilgili haber vermesi hususlarını kapsar.

İlmi konular, insanların görüşlerine bırakılır. Bu konuda doğru söyleyen kişinin görüşü geçerlidir ve ümmet için de bir Şer'î delildir.

İslâm Devleti'nin Ümmet Meclisi'nde ilmi hususlar tartışılırken, doğru görüş alınır. Burada da çoğunluğun görüşü yerine doğru olan görüşü Halife benimser.

-Uhud Vakiasında, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} Müslümanlara danıştı.

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} Müslümanlar ile Mekke müşriklerinin ikinci büyük savaşı olan Uhud harbinden önce de stratejinin belirlenmesi için ashabın fikrini almıştır. Savaşın Medine dışında yapılması ya da sadece şehrin savunulması şeklindeki iki görüş müzakere edilmiş, genel kanaat birinci alternatif üzerinde yoğunlaşınca bu görüş benimsenmişti. (İbn Hişam. III, 52.)

Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'in görüşü Medine'de düşmanlarla karşılaşmaktı. Fakat, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} bu görüşünden vazgeçip çoğunluğa uydu. Müslümanlar, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'in kendi görüşünden vazgeçip de kendi görüşlerine uyduğunu görünce, bu görüşlerinden vazgeçip Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'in görüşüne uymak istediler. Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}, bunu kabul etmedi. Onların görüşüne uyararak orduyu düşmanlarla karşılaşmak için Medine'nin dışına çıkartıp Uhud mevkiinde konakladı.

Bu hâdise incelenirse, içtihad konusu görülmez. Çünkü Cihad, Medine'nin içinde de olabilir, dışında da. Bu konuda Müslümanlar, işlerine uygun olanı yaparlar, işin menfaatini gözetmeye çalışırlar, işin menfaati hususunda çoğunluğun görüşüne uyulur.

Bu vakıada stratejik, ilmi ve fenni konu yoktur ve bu hususlarla ilgili tartışmada olmadı. İşin menfaati tartışıldı. Hangisi daha faydalı olacağı görüşüldü. Yani savaş Medine'de mi yoksa Medine dışında mı gerçekleştirilmeliydi?

Böylece, İslâm Devleti'nin Ümmet Meclisi'nde bir işin menfaati tartışıldığı takdirde Halife çoğunluğa uyar, çoğunluğun görüşü bağlayıcı olur. Meselâ; herhangi bir yere bir yol veya bir köprü daha yapılsın mı veya yapılsın mı? tartışmasında çoğunluk ne istiyorsa o benimsenir. Alınan bu karardan sonra yol veya köprüyle ilgili fenni hususlar tartışılıyorsa bu noktada çoğunluğa uyulmaz, doğru görüş aranır. Bununla ilgili helal veya haram tarafı incelenir, dinle ilgili olan yönüne bakılır. Konu hakkında isabetli Şer'i hüküm gösterilebilir. Örneğin; yapılacak yol veya köprü özel araziden geçtiği takdirde arazinin sahiplerine karşı nasıl davranılacağı konusu için Şer'iata müracaat edilir.

İşte, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'in o vakıada davranışı ümmeti için Şer'î delil oldu. Böylece Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} o davranışları ile şûranın detaylarını açıklamıştır.

-Hudeybiye Vakıasına gelelim:

Hicretin 6. yılında Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} Kureyş'le belli bir müddet için sulh/barış yapmak istedi. Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} ve beraberindekiler, Kabe'yi ziyaret için yola çıkmış fakat Mekkeliler tarafından Hudeybiye'de durdurularak şehre girmelerine müsaade edilmemişti. Burada yapılan anlaşma maddeleri görünürde Müslümanların lehine değildi. Dolayısıyla Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'in yardımcısı olan Hz. Ömer, Hudeybiye anlaşması maddelerinden duyduğu memnuniyetsizliğini dile getirdi. Belirtildiğine göre Ömer, Peygamber'e gelerek; "Sen Allah'ın hak peygamberi değil misin? Biz doğru yolda onlar batıl üzere değiller mi?" diye çıkıştı. Rasûlullah ^{Sallallahu}

Aleyhi Vesellemⁱⁿ; "Evet" demesi üzerine Ömer; "O halde neden dinimizden taviz veriyoruz" dedi. Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} ise; **"Ben Allah'ın Rasulüyüm ve ona karşı gelecek değilim."** dedi. (İbn Hişam c.3) Bunun üzerine Müslümanlar sustular.

Buna göre; İslâm Devletinde teşri konusunda -yani bir Şer'î hüküm benimseyip kanun haline getirme hususunda- vahye tabi olunur. Halife, bir Şer'î hüküm benimseyip onu kanun haline getirmek istediğinde Ümmet Meclisi'ndeki Müslüman üyelerin görüşlerini dinler ve sadece delili kuvvetli olan hükmü kabul eder. Bu hususta Meclis'in görüşü bağlayıcı değildir. Onun için şu Şer'î kaide çıkartılmıştır: **"Ne kadar mesele çıkarsa imamın (Halife'nin) bunlar hakkında birer Şer'î hükmü benimseme hakkı vardır."**

İşte, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} in yukarıda geçen vakıalardaki tutumu ve hareketi Müslümanlar için Şeriat'tır. Müslümanlar buna göre hareket eder. Raşid Halifeler de bu hususlara dikkat edip uygulamalarını ona göre belirlediler.

Böylece stratejik uslûplar;

-İlmi ve fenni konularda doğru görüş kabul edilir ve çoğunluğa bakılmaz.

-İşin menfaati konusuna göre çoğunluğa uyulur, doğru olup olmadığına bakılmaz.

-Bir mesele için Şer'î hüküm benimsemek isteniyorsa çoğunluğa bakılmaz, Şer'î delilin kuvvetliliğine ve sağlamlığına bakılır.

Bunların hepsi şûra için Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} 'in gösterdiği detaylardır. Bu şekilde getirip uygulaması ancak Allahu Teala'nın ondan bunların yapılmasını istemesinden dolayıdır.

Bazı kişiler; Bedir esirleri, ölen münafıklar üzerine cenaze namazı kılmak, Tebük Savaşına gitmek istemeyene izin verme ve bir âmâyaya yüzünü asması ve buna benzer meselelerin Rasûl'ün birer içtihadları olduğu kanaatine vardılar veya zannederler. Bu meselelere aydın bir bakışla yaklaşıp incelendiği takdirde herhangi içtihadi konu bulunmadığı görülecektir.

-Bedir esirleri meselesine gelince:

Bu mesele durumu değerlendirmekle ilgili idi. Düşmanı korkutmak maksadıyla çok katl (öldürme) işi gerçekleştirip gerçekleştirilmeyeceğine dair bir vakıa teşhisidir. Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} Kureyşten yetmiş kişi (bunların çoğunluğu Kureyşin önde gelenlerindendi) öldürülünce çok katlin (öldürmenin) gerçekleştiğini gördü. Bu olay şöyle gerçekleşmişti:

Bedir harbinden sonra müşriklerden yetmiş kadar esir ele geçmişti. Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} bunlara nasıl muamele yapılacağı hususunda ashabıyla istişarede bulundu. Konuyla ilgili olarak Ebu Zümeyl, İbn Abbas'dan şöyle rivayet etmektedir:

Esirler geldiklerinde Hz. Ebu Bekir: " Ya Rasûlullah! Bunlar bizim amca çocuklarımızdır ve aşiretlerimize mensup kişilerdir. Ben fidyenin alınıp, alınan bu fidyenin kafirlerle olan mücadelemizde kullanılmasının daha hayırlı olacağı kanaatindeyim. Böylece bu kimselerin ileride

Müslüman olmaları da muhtemeldir.” dedi. Bunun üzerine Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem: “Ey Hattab’ın oğlu Ömer! Sen ne diyorsun?” diye sorunca Hz. Ömer, “ Ey Allah’ın Rasulü! Ben Ebu Bekir’in görüşüne katılmıyorum. Bence izin ver hepsini kılıçtan geçirelim. Ali’ye kardeşi Akil’i, bana da falanı öldürme imkanını ver. Bunlar küfrün ileri gelen, önder durumunda ki kimselerdir.” diye cevap verdi. Ancak Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem Hz. Ebu Bekir’in görüşünü kabul etti. Olayın devamını Hz. Ömer şöyle anlatıyor: “Ertesi gün olduğun da Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem ile Ebu Bekir’in ağladıklarını gördüm. “ Ey Allah’ın Rasulü!” dedim; “ Seni ve arkadaşını ağlatan nedir? Şayet ağlaya bilirim bende ağlayayım. Yoksa ağlar gözükeyim.”

Bunun üzerine Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem yakınında bulunan bir ağaca işaret ederek; “ Arkadaşlarının fidye almış olmalarına ağlıyorum. Onların azabı bana şu ağaçtan daha yakın olarak gösterildi.” dedi. (İbn-i Hişam c.2)

Aslında esirler konusunda herhangi bir kargaşa yoktur. Burada tercih söz konusudur. Hz. Ebu Bekir Radıyallahu Anh.; hemen esir alınması yönündeki hükmü kabul etmiş, Hz. Ömer Radıyallahu Anh’ da önce öldürme sonra teslim alma hükmünü kabul etmiştir.

Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem, Ebu Bekir Radıyallahu Anh’ın görüşünü uygun gördü ve onu uyguladı.

Bunun akabinde, Allahû Teâlâ şu ayeti indirdi:

"Yeryüzünde **Ma Kan L’nbi An Ykon Lh Asrı Htı Ythn Fı arı** savaşırken düşmanı yere sermeden esir almak hiç bir Peygamber'e yaraşmaz." (Enfal 67)

Burada, ‘Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem içtihad etti daha sonra Allahu Teala onu düzeltti’ diyenlerin iddiasını doğrulayan hiçbir delil yoktur. Çünkü, içtihad hükmü bilinmeyen hususun hükmünü Şer’î delillerden çıkartma meselesidir. Burada, bu mesele/esirler hakkında Şer’î hükümler biliniyordu.

‘Çünkü esirler hususunda daha önceden nazil olmuş iki Şer’î hüküm vardı.

Esirler hakkındaki hüküm, Kur’an’ın kati/kesin nassı ile sabittir. O da; yöneticinin/halifenin esirleri **ya fidye karşılığı serbest bırakması ya da karşılıksız serbest bırakması** hususunda serbest olmasıdır. Esirler ile ilgili ya karşılıksız ya da fidye karşılıklı serbest bırakmak hükmü Allahu Teâlâ’nın şu sözünden dolayıdır:

فَإِذَا لَقِيتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا فَضَرْبَ الرِّقَابِ حَتَّىٰ إِذَا أَثْبَثْتُمْهُمْ فَشُدُّوا الوثَاقَ فِيمَا مَنَّا بَعْدَ **Kafirlerle karşılaştığınız zaman boyunlarını vurun. Nihayet onlara iyice vurup sindirince bağı sıkıca bağlayın (esir alın). Savaş sona erince de artık ya karşılıksız veya fidye karşılığı salıverin.**” (Muhammed 4)

Bu ayet, esirlerle ilgili hüküm hakkında gayet açıktır. Bu, şu birkaç yönden dolayı belirlenmiş hükümdür:

- Bu sarıh/gayet açık nass Muhammed süresinde geçmektedir. Bu sûre ise savaş hakkında indirilen ilk süredir. Bu sürenin indirilmesi

Rasulün Mekke'den Medine'ye varışından sonra olmuştur. "Kıtal süresi" olarak da isimlendirilmiştir. Bu süre Hadid süresinden sonra Bedir savaşından önce indirilmiştir. Dolayısıyla bu süre, herhangi bir çarpışma olmadan ve esirler olmadan önce esirlerin hükmünü açıklamıştır. Buna ilaveten denilebilir ki; bu ayet, esirlerin ne yapılacağı hususunda gayet açık bir şekilde açıklanan tek ayettir. Bu da onun, esirlerin hakkında bir nass olduğunu ve bu nassın bu hususta asıl olduğunu, esirler hakkındaki diğer bir nassın ona döndürüldüğünü açıklamaktadır.

- Bu hükmün esirler hakkında olduğunu belirleyen yönlerden birisi de şudur: Esirlerin hükmünün içinde geçtiği ayet, **إِذَا** –"Ya" sigasıyla gelmiştir. Bu da üçüncüsü olmayan iki şey arasındaki seçeneğe delâlet eder. Zira diyor ki; **الْوَثَاقَ فِيمَا مَنَّا بَعْدَ وَإِنَّمَا فِدَاءٌ حَتَّى تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا** "Bağı sıkıca bağlayın (esir alın). Savaş sona erince de artık ya karşılıksız veya fidye karşılığı salverin." (Muhammed 4) **إِذَا** -edatı iki şey arasında geçtiğinde ikisinde seçeneğe hasredilir, ikisinden başkasının olması men edilir. Böylece iki şey arasındaki (**إِذَا**) edatı ile seçeneğin sınırlandırılmasından, esirlerin hükmünde Kur'an'ın serbest bıraktığı husustan başkasının olmasının caiz olmadığı açığa çıkmıştır. Bunu Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'in Yemâme halkının lideri Sumâme b. Usâl'ı, Ebu İzzet Eşşâir, Ebu el-Âs b. Rebi'i karşılıksız serbest bırakması ve Bedir esirleri hakkındaki şu sözü teyit etmektedir: **لَوْ كَانَ الْمُطْعَمُ بْنُ عَدِيٍّ حَيًّا ثُمَّ كَلَّمَنِي فِي هَوْلَاءِ النَّتْنَى لَتَرَكْتُهُمْ لَهُ** "Mut'im b. Adiy sağ olup o pis kokulu kişiler hakkında benimle konuşsaydı, onları onun için serbest bırakırdım." (Buhari, K. Fardu'l Hamse, 2906) Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}, yetmiş üç kişi olan Bedir esirlerini bir adama iki adam karşılığı serbest bıraktı.

- Aişe'den şöyle dediği rivayet edildi: "Mekke yöneticileri, esirlerinin fidye karşılığı bırakılması için haber gönderdiğinde, Zeyneb Ebu el-Âs'ın fidye karşılığı serbest bırakılması hakkında bir mal ile gönderildi. Bu hususta Zeyneb, Hatice'nin yanında olan kendisine ait bir kolye ile gönderildi. Ebu el-Âs'a karşılık o kolye de Zeyneb ile dahil edildi. Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} Zeyneb'i gördüğünde ona çok nazik davrandı. Ve şöyle dedi: **إِن رَأَيْتُمْ أَنْ تُطَلِّفُوا لَهَا أُسِيرَهَا وَتَرُدُّوْا عَلَيْهَا الَّذِي لَهَا فَقَالُوا نَعَمْ** "Size ona ait olanı ona geri vererek onun için esirini kurtarmayı mı uygun gördünüz? Onlar; Evet, dediler." (Ebu Davud, K. Cihâd, 2317)

- Umran b. Husayn'dan şöyle dediği rivayet edildi: "Nebi ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}, Benu Akil müşriklerinden bir adam karşılığı iki Müslüman'ı fidye karşılığı kurtardı."

- İbn Abbas'tan şöyle dediği rivayet edildi: "Bedir günü, fidyeleri olmayan bir takım esirler vardı. Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} onları Ensar'ın çocuklarına yazmayı öğretmelerine karşılık serbest bıraktı."

Ayet ile birlikte bu Hadisler, esirlerle ilgili hükmün ya karşılıksız serbest bırakmak ya da fidye karşılığı serbest bırakmak olduğuna açık bir şekilde delâlet etmektedirler. (Şahsiye c.2)

Bu meselede içtihad değil hangisinin daha uygun veya hangisinin daha evlâ olduğu konusu vardır. Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}, daha

uygun olanı veya daha evlâ olanı seçebilir veya seçmeyebilir. Daha önce esirler konusunda şu ayet nazil olmuştu:

“الْوَتَاقَ فِيمَا مَنَّا بَعْدَ وَإِمَّا فِدَاءً حَتَّى تَضَعَ الْحَرْبُ أَوْزَارَهَا **“Bağı sıkıca bağlayın (esir alın). Savaş sona erince de artık ya karşılıksız veya fidiye karşılığı salverin.”**” (Muhammed 4)

Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} kafirlerden yetmiş kişi öldürülünce fazla katlin (öldürmenin) gerçekleştiğini gördü. Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} bunu takdir etmişti. Zira çok öldürmekten maksat düşmanı korkutmaktı.

Böylece Müslümanlar için, bu şekilde hareket etmek Şer’î bir mesele olur. Ki o da, daha evlâ ve daha uygun olanı arayıp seçmektir.

Şu var ki, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}, bundan sonra birçok savaşlarda çok öldürme işi yapmadan da esirler aldı. Allahû Teâlâ, Rasûlü’ne bunun daha evlâ olup olmadığına hakkında ayetler indirmedir. Dolayısıyla diğer savaşlarda esir alınmasında hükmen hiçbir engel yoktu ve evlâ olan da bu idi. Çünkü Bedir savaşı, kafirlerle yapılan ilk savaştı. Onları korkutmak gerekirdi.

-Ölen münafıklar üzerine cenaze namazı kılma meselesine gelince:

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} onların üzerine cenaze namazı kılıyordu. Münafık Abdullah b. Ubey ölünce Ömer ^{Radiyallahu Anh}, ölen münafıklar üzerine Rasûl’ün namaz kılmasına itiraz etti.

İbn-i Ömer ^{Radiyallahu Anh} anlatıyor: Abdullah İbn-i Ubey İbn-i Selul öldüğü zaman oğlu Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}’in huzur-i âlilerine çıkıp, mübarek gömleklerini babasına kefen olarak vermesini talep etti. Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} talebi kabul edip verdi. Bunun üzerine, babasının cenaze namazını kıldırmasını talep etti. Rasulullah ^{Aleyhissalatu Vesselam} bu talebi de kabul etti ve namaz kıldırma üzere kalktı. Ancak, Hz. Ömer ^{Radiyallahu Anh}, kalkarak Rasulullah ^{Aleyhissalatu vesselam}’ın elbisesinden tuttu ve; "Ey Allah'ın Rasülü, Rabbin seni, ona namaz kılmaktan men etmişken, sen nasıl ona namaz kılarırsın?" diye müdahale etti. Rasulullah ^{Aleyhissalatu Vesselam}: "Allah beni muhayyer bırakmıştır. Zira; **استغفر لهم أو لا تستغفر لهم إن تستغفر لهم سبعين مرة فلن يغفر الله لهم** "Onların ister bağışlanmasını dile, ister dileme, birdir. Onlara yetmiş defa bağışlanma dilesen de Allah onları bağışlamayacaktır." (Tevbe, 80) buyurmaktadır. Ben yetmişden de fazla bağışlama talebinde bulunacağım" dedi. Hz. Ömer ^{Radiyallahu Anh}: "Ama, o münafıktır!" dedi.

Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} buna rağmen onun ardından namaz kıldı. Bunun üzerine Cenab-ı Hakk şu ayeti inzal buyurdu: **ولا تصل على أحد منهم مات أبدا ولا تقم على قبره إنهم كفروا بالله ورسوله وماتوا وهم فاسقون** “Onlardan (münafıklardan) ölmüş olan hiçbirine asla namaz kılma; onun kabri başında da durma (cenazeye katılma)! Çünkü onlar, Allah ve Resûlünü inkar ettiler ve fâsik (dinden çıkmış) olarak öldüler.” (Tevbe 84) (Buhari, Cenaiz 85, Tefsir, Berae 12; Muslim, Fedailu's-Sahabe 25, (2400), Sıfatu'l-Munafikin 3, (2744); Tirmizi, Tefsir 3096 H.; Nesai, Cenaiz 69, (4, 68).

Tirmizi'nin rivayetinde Şu ziyade var: "Resulullah ^{Aleyhissalatu Vesselam} bu ayetten sonra münafıkların cenaze namazını kılmadı."

Burada iddia edildiği gibi, ‘*Rasûlullah içtihad yapıp yanıldı ve Allah onu düzeltti*’ konusu yoktur. Zaten böyle bir şeyin olması söz

konusu değildir. Tevbe suresi 80. ayette geçen hükme göre önceleri onların cenaze namazlarını kılmaktaydı. Tevbe suresinde gelen 84. ayet nazil olduktan sonra bir daha kılmadı. Burada İctihad değil bir ayetin nesh'i var.

-İçki meselesi de iddia etikleri gibi değildir.

Hz. Saad b. Vakkas ile Sahabe-i Kiram'dan bir zatın, sarhoşken kavga ettikleri, bunun üzerine Hz. Ömer ^{Radiyallahu Anh}ın; içkinin haram kılınması için dua ettiği zikredilmektedir. Bu vakıdan sonra Ömer ^{Radiyallahu Anh} Rasûl'e gelip içki konusunu şikayet etti, Allah'ın bunu haram kılmasını diledi.

Başka bir rivayette; Ömer ^{Radiyallahu Anh} dedi ki; "Allah'ım, içkiyle ilgili bize tam şifa verici bir hüküm belirt. Çünkü malı ve akli götürür." Bunun üzerine **"içki ve kumar hakkında sana sorarlar..."** ayeti nazil oldu. Ömer ^{Radiyallahu Anh} çağrıldı ve bu ayet ona okundu. Ömer şöyle dedi: "Allah'ım içki hakkında tam şifa verici bir hüküm belirt." Bunun üzerine;

"Ey iman edenler! sarhoş iken namaza yaklaşmayın..." Ömer ^{Radiyallahu Anh} çağrılıp bu ayet ona okundu. Fakat şöyle dedi : "Allah'ım içki hakkında bize tam şifa verici bir hüküm belirt." Bunun üzerine;

"Şüphesiz ki içki, kumar, putlar ve fallar şeytanın amellerinden birer pis işlerdir. Onları terk edin...." Ömer (r.a) çağrıldı ve ona okundu. **"...öyleyse bunlardan vazgeçmeyecek misiniz?"** kısmına varınca Ömer ^{Radiyallahu Anh} şöyle dedi: "Evet, vazgeçtik, vazgeçtik." (İbni Hanbel, Tirmizi, Nisai ve Ebu Davud)

Nitekim Kur'an-ı Kerim'de:

يَأْيُهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رَجَسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تَفْلَحُونَ⁽⁹⁰⁾ إِنَّمَا يَرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ

"Ey iman edenler! Şarap, kumar, dikili taşlar (putlar), fal ve şans okları birer şeytan işi pisliktir; bunlardan uzak durun ki kurtuluşa eresiniz. Şeytan, içki ve kumar yoluyla ancak aranızda düşmanlık ve kin sokmak; sizi, Allah'ı anmaktan ve namazdan alkoymak ister. Artık (bunlardan) vazgeçtiniz değil mi?" (Maide 90-91) Bu ayetler indikten sonra içki haram kılındı.

Burada ne Resulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'in içtihad yaptığı sözkonusudur ne de tedricilik vardır. Çünkü içki haram kılındıktan sonra onu helala kılan hiç bir delil yoktur. Önce mübah olan hüküm daha sonraharam kılınmıştır. Ne Resulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} döneminde, ne sahabelerin döneminde, ne de tabiin veya tabeittabiin dönemlerinde hiç bir zaman serbest bırakılmadı. Bu ümmetin müçtehitlerinin ve büyük alimlerinin fıkıh kitaplarında içkiyi haram kılmak için tedricilik bahsi bulunmaz.

-Tebük Vakıasında ise; bazı kişiler savaşa gitmemek için bahane göstererek Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}den izin istemeye geldiler. (Buhârî, Megâzi 79; Müslim, Tevbe 53. Ayrıca bk. Tirmizi, Tefsîru sûre) Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} onlara izin verdi.

Bunun üzerine Allahû Teâlâ, şu ayeti indirdi:

“Allah seni affetti. Fakat doğru söyleyenler sana iyice belli olup, sen yalancıları bilinceye kadar onlara niçin izin verdin?” (Tevbe 43)

Burada da içtihad yoktur. Sadece bir vakıa için daha evlâ olanı seçme konusu vardır. Çünkü, savaşa katılmamak için izin isteyene veriliyordu. Tebük Vakıası Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in hayatında son savaşı. Daha önce, izin verme/müsaade ilgili ayet nazil olmuştu.

Allahû Teâlâ şöyle buyurdu:

"Bazı işleri için senden izin istedikleri zaman onlardan dilediğine izin ver." (Nur 62)

Buna göre, Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem istediği zaman istediği kimseye izin veriyordu. Tebük Vakıasında Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem bunu uyguladı. Fakat, Allahû Teâlâ 'daha evlâ olanın' onlara izin verilmemesi olduğunu Rasûl'ene bildirdi.

-Bir âmâ'ya (kör'e) yüzünü asma vakıasında da içtihad yoktur.

"Bir gün Allah Resulü Sallallahu Aleyhi Vesellem Kureyş'in servet ve makam sahibi bazı büyükleriyle (onları hidayet etme amacıyla) sohbet ederken, a'ma olan Abdullah İbn-i Ümm-ü Mektûm, meclise girmiş ve ısrarla Allah Resulü'nden, Allah'ın öğrettiği şeylerden kendisine öğretmesini istemiş; Resulullah Sallallahu Aleyhi Vesellem ise, Kureyş büyükleriyle olan sohbetini yarıda kesen Abdullah'ın bu tavrından rahatsız olarak, ona surat asmış ve sırtını ona dönerek Kureyşlilerle olan sohbetine devam etmişti." (Tirmizî ve Ebû Ya'la'dan naklen, Ed-Dürr-ül Mensûr, C.6, S.314)

Mâlik dedi ki: Hişam b. Urve, kendisine Urve'den rivayetle şöyle dediğini zikretti: "Yüzünü ekşitip, çevirdi" âyeti İbn Um Mektûm hakkında inmiştir. Peygamber Sallallahu Aleyhi Vesellem'e gelerek: Ey Muhammed beni yanına yaklaştır, demeye koyuldu. Peygamber Sallallahu Aleyhi Vesellem'in yanında da müşriklerin büyüklerinden birisi bulunuyordu. Peygamber Sallallahu Aleyhi Vesellem yüzünü Abdullah'tan çevirip, öbürüne dönmeye koyuldu ve; "Ey filan! Sen benim bu söylediklerimde bir sakınca görüyor musun?" diyordu. O da: Hayır, putlara andederim ki senin söylediklerinde bir sakınca görmüyorum diyordu. Bunun üzerine yüce Allah: **"Yüzünü ekşitip, çevirdi.."** buyruğunu indirdi. (Tirmizî, V, 432; Muvatta, I, 203.)

Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem herkese tebliğ etmekle emrolundu. Bununla ilgili birçok ayet vardır. Fakat, Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem Kureyş'in liderlerine tebliğ ederken âmâ olan Abdullah İbn-i Ümm-ü Mektûm geldi, Rasûlullah'tan İslâm'ı öğrenmek istedi. Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem o anda başkalarıyla konuşuyordu ve bunların Müslüman olmalarını diliyordu. O anda âmâ'nın gelmesi Rasûlullah'ı rahatsız etti. Onun için Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem, yüzünü (suratını) astı.

Bunun üzerine Allahû Teâlâ şöyle buyurdu:

عيس وتولى⁽¹⁾ أن جاءه الأعمى⁽²⁾ وما يدريك لعله يزكى⁽³⁾ أو يذكر فتنفعه الذكرى⁽⁴⁾ أما من استغنى⁽⁵⁾ فأنت له تصدى⁽⁶⁾ وما عليك ألا يزكى⁽⁷⁾ وأما من جاءك يسعى⁽⁸⁾ وهو يخشى⁽⁹⁾ فأنت عنه تلهي⁽¹⁰⁾ كلا إنها تذكرة⁽¹¹⁾ فمن شاء ذكره

"(Peygamber), âmânın kendisine

gelmesinden ötürü yüzünü ekşitti ve geri döndü. (Resûlüm! onun halini) sana kim bildirdi! Belki o temizlenecek, yahut öğüt alacak da o öğüt ona fayda verecek. Kendini (sana) muhtaç görmeyene gelince, sen ona yöneliyorsun. Oysaki onun temizlenip arınmasından sen sorumlu değilsin. Fakat koşarak ve (Allah'tan) korkarak sana gelenle de ilgilenmiyorsun. Hayır bu, (Kur'an) bir hatırlatmadır, dileyen onu düşünüp öğüt alır." (Abese:1-12)

Burada da içtihad konusu yoktur. Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} O anda Kureyş'in bazı ileri gelen kişileryle meşguldü. Onları hidayete davet ediyordu. Allahû Teâlâ, Rasûlü'ne; **"Hayır! Şüphesiz bunlar (âyetler), değerli ve güvenilir kâtiplerin elleriyle (yazılıp) tertemiz kılınmış, yüce makamlara kaldırılmış mukaddes sahifelerde (yazılı) bir öğüttür; dileyen ondan (Kur'an'dan) öğüt alır."** (Abese 11-16) diye bildirdi.

Burada, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} hakkında; 'bir hata yaptı da sonra Allahû Teâlâ onu veya onun içtihadını düzeltti' diye bir konu yoktur. Evla olanı tercih etme konusu mevcuttur.

İşte, bu vakıalarda, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} in içtihad yaptığına dair herhangi bir işaret yoktur. Dolayısıyla Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} in Şeriatça ve aklen içtihad yapması doğru değildir. Böyle bir isnatta bulmakta büyük hatadır. Çünkü, Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} in getirdikleri vahydir, kendisine vahy edilendir. Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} e vahy; ya Allah'tan lafız ve mana olarak gelir ki; bu Kur'an'dır. Ya da; mana Allah'tan, lafız, amel ve susma Rasûlullah'tan olur ki; bu Sünnet'tir. Bunun dışında hükmü bilinmeyen, yeni husus hakkında Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} vahy gelene kadar hiç bir şey söylemiyordu. Herhangi bir hususta veya yeni konularda ya ayet gelirdi, ya da rüya görür yahut da ilham edilirdi.

Eğer müçtehid olsaydı, hükmü bilinmeyen husus için içtihad yapmakta hiç tereddüt etmezdi. Bilinmeyen bir mesele hakkında kendisine vahy gelene kadar bekliyordu. Mesela şu konuda olduğu gibi:

İbn-i Abbas ^{Radiyallahu anh} anlatıyor: "Hilal İbn-i Umeyye ^{Radiyallahu Anh} Rasulullah ^{Aleyhissalatu Vesselam} in yanında, hanımının Serik İbn-i Sahma ile zina yaptığını söyledi. Rasulullah ^{Aleyhissalatu Vesselam} : "Ya delil getirirsin ya da sırtına hadd tatbik edilir." dedi.

Hilal: "Ey Allah'ın Rasülü! Birimiz, hanımı üzerinde bir adam görse, koşup delil mi arayacak?" dedi. Rasulullah ^{Aleyhissalatu Vesselam} önceki sözünü tekrar ediyordu: "Ya delil getirirsin ya da sırtına had uygulanır."

Bunun üzerine Hilal: "Seni hak üzerine gönderen Zat'a kasem olsun doğru söylüyorum. Mutlaka Allah sırtımı hadden kurtaracak bir vahiy gönderecektir." dedi. Cibril ^{Aleyhisselam} indi ve şu vahyi indirdi: **والذين يرمون أزواجهم ولم يكن لهم شهود إلا أنفسهم فشهادة أحدهم أربع شهادات بالله إنه لمن الصادقين⁽⁶⁾ والخامسة أن لعنة الله عليه إن كان من الكاذبين** "Eşlerine zina isnadında bulunup da kendilerinden başka şahitleri olmayanlara gelince, onların her birinin şahitliği, kendisinin doğru söyleyenlerden olduğuna dair dört defa Allah adına yemin ederek şahitlik etmesi,

beşinci defa da, eğer yalan söyleyenlerden ise Allah'ın lânetinin kendi üzerine olmasını dilemesidir. (Nur 6-7).

Rasulullah ^{Aleyhissalatu Vesselam} oradan ayrıldı. Onlara adam gönderdi. Hilal geldi (lanet okuyarak) şهادette bulundu. Rasulallah ^{Aleyhissalatu Vesselam}: "Allah biliyor ki, ikinizden biriniz yalancısınız, tevbekar olanınız var mı?" dedi.

Sonra kadın kalktı, o da şهادette bulundu. Kadın beşinci şهادette iken kadını durdurdular ve: "Beşinci şهادet, (yalancı olduğun takdirde) şiddetli azab gerektirir." dediler.

İbn-i Abbas der ki: Bunun üzerine kadın durakladı ve sükut etti. Öyle ki, yeminden rücu edeceğini sandık.

Sonra: "Hayır, vallahi kavmimi bundan böyle mahcup hale düşürmeyeceğim" dedi ve yeminini tamamladı.

Rasulullah ^{Aleyhissalatu Vesselam}: "İyi bakın, eğer bu kadın gözleri sürmeli, kabalari iri, bacaklari kalın bir çocuk doğurursa bilin ki bu çocuk Serik İbn-i Sahma'dandır" buyurdu. Gerçekten de bu evsafa bir çocuk doğurdu. Bunun üzerine Rasulallah ^{Aleyhissalatu Vesselam} şöyle söylediler: "Eğer, Allah'ın Kitabı'nda kadının yemini ile haddini düşeceği hususunda hüküm gelmemiş olsaydı, (çocuktaki bu benzerlikten hareketle kadının zaniliğine hükmederdim ve) onun benden göreceği vardı." (Buhari, Tefsir, Nur 3, Şهادet 21, Talak 28; Ebu Davud, Talak 27, (2254); Tirmizi, Tefsir, Nur, 3178)

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} vahyden haber gelene kadar beklemiştir.

-Yine bir kadın (Havle binti Sa'lebe ^{Radiyallahu Anhâ}) Rasûlullah'a gelip bir meselenin hükmünü tartıştı. Bu mesele; kocası kendisine "Sen benim anam gibisin." demişti.

İslâm'da ilk Zihar'ı yapan Ubâde bin Sâmit ^{Radiyallahu Anhâ}'ın kardeşi Evs bin Sâmit ^{Radiyallahu anhâ}'dır. Kendisi ihtiyarlamış ve hırçın bir yapıya sahip olmuştu. Kızdığı zaman aklı gider gelirdi. Amcasının kızı Havle binti Sa'lebe ^{Radiyallahu Anhâ} ile evli bulunuyordu.

Bir gün hanımından bir istekte bulundu, isteği yerine getirilmeyince de öfkeleni ve: "**Sen bana anamın sırtı gibisin!**" deyiverdi. (Ebu Dâvud)

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} şikayet konusu olan zihar hakkında Allahu Teala'dan vahy gelene kadar bekledi ve öyle cevap verdi.

Allahu Teala şöyle vahyetti:

الذین يظاهرون منكم من نسانهم ما هن أمهاتهم إن أمهاتهم إلا اللاتي ولدنهم وإنهم الذين يقولون منكرًا من القول وزورا وإن الله لعفو غفور
"İçinizden zihâr yapanların kadınları, onların anaları değildir. Onların anaları ancak kendilerini doğuran kadınlardır. Şüphesiz onlar çirkin bir laf ve yalan söylüyorlar. Kuşkusuz Allah, affedicidir, bağışlayıcıdır." (Mücadele 2)

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} müçtehid olsaydı bu meseleleri düşünüp rahatlıkla bunlar hakkında bir hüküm verilebilirdi. Buradan da anlaşılıyor ki Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} müçtehid değildir. O ya vahyden haber bekler, ya ayet nazil olur, ya rüya görür ya da kendisine ilham edilirdi.

-Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}, **"Bir kadınla evlenmeye emr edildiğim zaman onu Cebrail bana rüyamda gösterir."** derdi. Bunun için Hz. Muhammed ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} İslâm'dan önce evlâtlık edindiği Zeyd'in karısı olan Zeyneb'le kocası boşadıktan sonra evleneceğine dair rüya gördü. Rasûlullah bu rüyayı kimseye anlatamadı, çok çekindi. Çünkü, Zeyd onun evlâtlığı idi, kimse evlâtlığının -yani oğlunun-boşanmış karısıyla evlenemezdi. Büyük o günkü örf'e göre büyük ayıptı. Fakat Allahû Teâlâ, evlâtlık edinmeyi haram kılmak ve artık evlâtlık edilenlerin gerçek evlâtlar olmadığını da göstermek istedi. Allahu Teala bu işi Rasûl'ü üzerinde uygulamak istiyordu. Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem}'e bu daha önce rüya yolu ile bildirilmişti. Allah'ın Rasulunun kendisine vahyedileni uygulamaktan başka hiç bir seçeneği yoktur. Gizlemeside mümkün değildir. Uygulamada vahyin dışında ona seçenek hakkı tanınmamıştır.

Bu hususta Hz. Aişe ^{Radyallahu Anhâ} demiştir ki: "Eğer Hz. Peygamber ^{Aleyhissalâtu Vesselâm} kendisine inen vahiyden bir şey gizleseydi şu âyeti gizlerdi: "(Habibim) hatırla o zamanı ki; Allah'ın kendisine -İslâm'la-nimet verdiği ve senin de yine kendisine lütufta bulunduğun zâta sen: **وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ وَتُخْفِي فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ فَلَمَّا قَضَى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا**" **"Zevcenin uhdende tut. Allah'tan kork"** diyordun da Allah'ın açığa çıkarıcısı olduğu şeyi içinde gizliyor, insanların (dedikodusundan) korkuyordun. Halbuki Allah kendisinden korkmana daha lâyıktı. Şimdi madem ki Zeyd o kadından ilişkisini kesti, biz onu sana zevce yaptık. Tâ ki oğullukların, kendilerinden ilişkilerini kestikleri zevceler(ini almakta) mü'minler üzerine günah olmasın. **Allah'ın emri yerine getirilmiştir."** ^(Ahzâb, 37) Nitekim Hz. Peygamber ^{Aleyhissalâtu Vesselâm}, Zeyneb'le evlenince: "Oğlunun helâllığıyla evlendi" dediler. Bunun üzerine Cenab-ı Hakk şu meâldeki âyeti indirdi: **مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا** **"Muhammed adamlarınızdan hiçbirinin babası değildir. Fakat Allah'ın Resûlü ve peygamberlerin sonuncusudur. Allah her şeyi hakkiyle bilendir."** ^(Ahzâb, 40) Rasûlullah ^{Aleyhissalâtu Vesselâm} Zeyd'i küçükken evlât edinmişti. Büyüyüp delikanlı oluncaya kadar yanında kaldı. Herkes onu Zeyd İbn-i Muhammed diye çağırıyordu. Bu sebeple Cenab-ı Hakk şu meâldeki âyeti inzal buyurdu: **ادْعُوهُمْ لِأَبَائِهِمْ هُوَ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ فَإِنْ لَمْ تَعْلَمُوا آبَاءَهُمْ فَاِخْوَانِكُمْ فِي الدِّينِ وَمَوَالِيكُمْ** **"Onları babalarına nisbet ederek çağırın. Bu, Allah indinde daha doğrudur. Eğer babalarının (kim olduğunu) bilmiyorsanız o halde (esâsen) dinde kardeşleriniz (olmakla beraber) dostlarınızdır da."** ^(Ahzâb, 5) Tirmizî, Tefsir, Ahzâb (3206); Müslim, İman 287, (177); Buhârî, Tevhid 22.

Eğer Rasulullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem} müçtehid olsaydı bu zor durumdan çıkmak için içtihadı başvururdu. Görüyoruz ki o ancak vahye tabi oluyor.

Rasûlullah'ın şahsi adetlerine gelince:

Müslümanlar Rasulallah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem'}in şahsi adetlerine/sadece Rasule has olanlara uymak zorunda değildirler. Yürüyüş, oturuş, kalkış şekilleri ve buna benzer hususlar, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem'}in şahsi adetlerindedir. Bunları uygulamak için hiçbir kimseye emir vermedi ve kimseyi de uygulamaları için teşvik etmedi. Müslümanlar bunlarla mükellef değiliz.

Böylece, Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem'}in sözü, ameli ve bir şeye karşı susması olan Sünnet'in, Allah'tan vahy olduğu kesinleşir. Bunda herhangi bir şüphe yoktur. Ayetler bunu kesin şekilde göstermektedir. Bu ayetleri başka şekilde te'vile kalkışmak büyük günahdır. Ayetler aynen olduğu gibi anlaşılmalıdır.

Bazı kişiler; "*Sünnet Rasûl'ün bir içtihadı olup Rasûl yanınca Allah onu düzeltiyordu. Ona rağmen biz Rasûl'e uyarız. Çünkü Allah bizden ona uymamızı istedi.*" derler.

Öyleyse ise neden Allah, Rasûl'e uymayı zorunlu kıldı?! Demek ki Rasûl'ün Sünneti'nin bir özelliği vardır. Bu özellik ise **Sünnet'in vahy** olmasıdır. İctihad olsaydı, Sünnet'e uymak zorunlu kılınmazdı. Böylece Rasûl ile diğer müçtehidler arasında fark da olmayacaktı. Nitekim, içtihad yeni şeylerde -yani hükmü bilinmeyen şeylerde- olur. Rasûlullah'ın yeni şeylerin hükmünü vahyden beklediğini yukarıda açıklanan izahlarda gördük. İctihadla karıştırılan husus hükmü bilinen hususlarda 'daha evlâ' veya 'daha uygun' olanı seçme meselesidir.

Bazıları; "*Öyleyse neden Buhari, Müslim bazı hadisleri almadı? Müçtehidlerden bir kısmı bazı hadisleri alırken, aynı hadisleri başka müçtehidler neden almadı?*" diye sorarak bu sorulara yine kafalarına göre hemen cevap vermeye kalkıştılar: "*Demek ki Sünnet vahy değildir.*" dediler.

Buna cevap olarak deriz ki; her imam ve müçtehidin hadisleri kabul etme hususunda bir yolu/usulü vardır. Bu yolla hadisi kabul ediyorlar ve bunu yaparlarken zann-i galiple hadise yaklaşıyorlar. Diyorlar ki; 'bu hadisin sahih olduğu zannıma galiptir.' Yani; 'bu zannı galibime göre vahydir' diyorlar. Onun için bu hadislere zan-i delil denildi. Eğer mütevatir derecesine ulaşırsa o hadis kati/kesin delil olur.

Böylece, Buhari bir hadisin sahih olduğu veya vahy olduğu zannına galip gelince kabul ediyordu. Diğer imam ve müçtehidler de öyle hareket ettiler.

Rasûlullah ^{Sallallahu Aleyhi Vesellem'}den tek kişinin rivayeti **haber-i ahad** veya **zanni delil** kabul edildi. Sahabeler onunla amel ettiler. Burada aranılan şart; rivayet edenlerin güvenilir (fasık olmayan) kişilerden olmasıdır. Fasık olanın rivayeti asla kabul edilmez.

Kur'an'da buna şöyle işaret edildi:

"Ey iman edenler! Bir fasık size bir haber getirirse onun doğruluğunu araştırın." (Hucurat 6)

Dolayısıyla fasık olmayan bir kişiden gelen haber kabul edilir demektir. Allahû Teâlâ bu ayette, fasık olmayan tek kişiden gelen

rivayetin kabul edileceğini gösteriyor. Bundan dolayı imamlar ve müçtehidler, hadisleri rivayet eden kişilerin hallerini inceliyorlardı. Yalan söyleyen, töhmetli/suçlu, bid'at sahibi, günah işleyen/fasık veya cahil olan kişinin rivayeti kabul edilmez. Çünkü, bu vasıfları taşıyan kişilerde güvenilirlik kalkmıştır.

Bunların dışında başka hususlarda vardır. Bu; kişinin hafızasıyla/zabt etmekle ilgilidir. Bunlar beş kısımdır:

- 1-Büyük hata işlemek,
- 2-Büyük gaflete düşmek,
- 3-Evhamlı olmak,
- 4-Ezberliliğin çok kötü olması,
- 5- Güvenilir kişilerin rivayetlerine muhalefet etmesidir.

Bir kişi bu vasıflardan birine sahipse onun rivayeti kabul edilmez. Çünkü, güvenilir ve iyi zabd eden kişi olması gerekir. Bunun yanında gizli ve aşikâr hali bilinmeyen kişinin rivayeti de kabul edilmez.

Buna göre, hadis kabul veya reddedilirken onun vahy olup olmadığına zann-ı galibin gerçekleşmesi gerekir.

Özetle;

Sünnet Kur'an gibi şeriatın bir kaynağıdır. Bir şey hakkında Şer'î hüküm göstermek istendiğinde bunlara dönülür.

İslâm Hilâfet Devleti'nin anayasası ve kanunları, iç ve dış siyaseti bu iki kaynaktan çıkartılan hükümlere göre olur.

İcmaı sahabe ise, Sünnet'e dayanır. Sahabelerin İcmaı, Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in bir sözünü, fiilini veya susmasını ortaya çıkarır.

Yani **delili keşiftir**.

Şer'î kıyas da, Kur'an ve Sünnet'e dayanır. Kur'an'da ve Sünnet'teki illetler (teşri etmenin sebebi) olunca kıyas yapılır.

Bir devlet, eğer İslâm Devleti olduğunu iddia ediyorsa; anayasası, kanunları ve siyasetinin Kur'an, Sünnet, sahabelerin icmaı ve Şer'î kıyasa dayalı olduğunu ispatlaması gerekir.

Yine bir hizb, cemaat veya parti İslâmi olduğunu iddia ediyorsa; onun bütün fikirlerinin bu kaynaklardan aldığını ispatlaması gerekir.

Şeriatı Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in şu sözünde geçtiği gibi kabul etmeliyiz; **“Bana Kur'an'la birlikte onun bir benzeri verildi.”** Ebû Dâvûd, sünne 5; İbn Hibbân, Sahih, I, 173.

Onun için, şeriat hususunda Kur'an ile Sünnet arasında ayırım yapılmaz. Yukarıda izah ettiğimiz gibi hareket edilmelidir.

Allahû Teâlâ şöyle buyurdu:

إن الذين يكفرون بالله ورسوله ويريدون أن يفرقوا بين الله ورسوله ويقولون نؤمن ببعض ونكفر ببعض ويريدون أن يتخذوا بين ذلك سبيلا “Allah'ı ve peygamberlerini inkar edenler ve (inanma hususunda) Allah ile peygamberlerini birbirinden ayırmak isteyip "Bir kısmına iman ederiz ama bir kısmına inanmayız" diyenler ve bunlar (iman ile küfür) arasında bir yol tutmak isteyenler yok mu; İşte gerçekten kafirler bunlardır. Ve biz kafirlere alçaltıcı bir azap hazırlamışızdır.” (Nisa:150-151)

İşte; Kur'an ve Sünnet, Müslümanlar için düşünce ve siyaset kaynağı olup bunların açısından düşünür ve hareket eder ve etmesi de gerekir. İslâmi fikirleri buradan alıp hayat sahasına indirmek inananların üzerine fardır. Bunları pratik hayatta uygulamakla Müslümanlarda belli bir tefekkür metodu doğar. Ümmette bu metod yerleştikten, hayatına ve davranışına hakim olduktan sonra kalkınma/fikri yükselme pratik şekilde gerçekleşir. Bu kalkınmanın semeresi ilerlemedir. Bu ilerleme, hayatın bütün meydanlarında görülür; ilmi, teknoloji ve sanayi devrimleri gerçekleşir.

Kafirler, Kur'an'la ve Sünnet'le savaşmakla İslâm ümmetini fiksiz bir ümmet haline getirmek istiyorlar. Ki böylece, ümmet üzerinde Kıyamet Günü'ne kadar hakim olsunlar. Onlar İslâm ümmeti ve Devleti'ni böyle hezimete uğrattılar ve ona galip geldiler. Onu fiksiz hale getirip kendi fikirlerini karma karışık şekilde vererek kendi açılarından zaferi gerçekleştirdiler. Günümüzde de bu konularını ebedileştirmek istiyorlar. Bundan dolayı da Kur'an'ı ve Sünnet'i ortadan kaldırmak istiyorlar.

Kur'an'la yıllarca uğraşmalarına rağmen Müslümanların Kur'an'a güvenlerini sarsamadılar. Bu nedenle Sünnette yöneldiler. Sünnetle uğraşıyorlar, Müslümanların Sünnete olan güvenini sarsmak istiyorlar. Şunu biliyorlar ki; Sünneti hayattan uzaklaştırırlarsa İslam dini pratik hayattan uzaklaştırılacak, Kur'an istedikleri gibi tevil edilecek ve İslam bir felsefe olmaktan ileri gidemeyecektir. Günümüzde bütün çabalarını bu noktaya odakladılar.

Günümüzde kafirlerin ve onların yerli sözcülerinin bu oyunlarına çok dikkat edilmelidir.

Sünnet konusu iyi bir şekilde Müslümanlara izah edilmeli ki onların zihinlerinde Sünnet berrak bir şekilde yer alsın, karışıklığa uğramasın.

Aynı anda kafirlerin hakimiyetini yıkararak Kur'an ve Sünnet'in hakimiyetini kurmak için her Müslüman'ın çalışması farzdır.

Böylece, **İslâmi Hilâfet Devleti** kurulsun. İslâmi hayat yeniden başlasın...
